ΕΤΟΣ Δ' — ΑΡΙΘΜΟΣ 238 **Τιμᾶται λεπτῶν 10** ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 4 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1888

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
9. Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 9.
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αὐγούστου Μακέ : Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ, (μετὰ εἰκόνων) μετάφρασις *Χαρ. Ἀννίνου*, (συνέχεια). — *Fortunè Boisgobey* : ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ, μετάφρασις *Αἰσώπου*, (συνέχεια). — *J. J. Avias* : Η ΤΥΦΛΗ ΒΑΣΙΛΟΠΑΙΣ, διήγημα.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προπληρωτέα
Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾶ 15.
Ἐν Ῥωσσίᾳ ῥούβλια 6.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΜΑΚΕ

Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΥ

[Συνέχεια]

— Ὤ! μὰ αὐτὸ εἶνε ἀστειότης! εἶπεν ὁ κ. Σαγιάν. Μήπως ἔχετε σκοπὸν νὰ μᾶς πάρετε τὴν θέσιν αὔριον.

— Ἄφριον εἶνε ἱντική μας ἡμέρα! εἶπεν ὁ Ἑλβετός.

— Σεῖς θὰ δώσετε μαθήματα εἰς τοὺς ἐπιλέκτους; σεῖς;.. ἀνέκραξεν εἰς τῶν ἀξιωματικῶν τῶν συνοδευόντων τὸν κ. Σαγιάν.

— Μάλιστα!

— Ψεύδεσαι! εἶπεν ἕτερός τις ἀξιωματικὸς πλησιάζων ἐγγύτατα εἰς τὸν Ἑλβετόν.

Οὗτος ἡράκλειον ἔχων τὸ ἀνάστημα ἐξέτεινεν ἁπλῶς τὴν χεῖρα καὶ ἀπεμάκρυνε τὸν ἀξιωματικὸν εἰς ἀπόστασιν μιᾶς ὀργυιᾶς.

Πάραυτα τὰ ξίφη πάντα ἐξήστραψαν ἀκαριαίως ἐξελθόντα ἐκ τῶν θηκῶν καὶ οἱ ἕνδεκα μαχηταὶ ἐτοποθετήθησαν ὅσῳ τὸ δυνατὸν κάλλιον διὰ τὴν ἐπίθεσιν.

Ὁ Γεράρδος σφόδρα ἀμηχανῶν ἐρρίφθη εἰς τὸ μέσον προσπαθῶν εἰς μάτην ν' ἀποτρέψῃ τοὺς διαμαχομένους διὰ παντοίων παραινέσεων.

Ἀλλ' εὑρέθη ἐν τῷ μέσῳ τῶν Ἑλβετῶν, οἵτινες ἐβλασφήμουν καὶ τῶν ἐπιλέκτων, οἵτινες ἐκραύγαζον: Ὀπίσω!..

Καὶ ἤδη τὰ ξίφη διεσταυροῦντο ὅτε κραυγαὶ ἠκούσθησαν καὶ βήματα δρομαῖα, ἐφάνη δὲ ὁ Ρυβαντὲλ προσερχόμενος ἀσθμαίνων μετὰ εἰκοσάδος ἱππέων, οἵτινες ἀνέτρεψαν Ἑλβετοὺς καὶ ἐπιλέκτους ὅπως ἀπελευθερώσωσι τὸν ὑπολοχαγόν των, ὃν ἐνόμιζον κινδυνεύοντα.

Οἱ ἐπίλεκτοι διεμαρτυρήθησαν μεγαλοφώνως κατὰ τῆς προδοσίας.

Οἱ Ἑλβετοὶ ἐκραύγασαν: Βέρνη! Βέρνη! Σμῆνος δὲ Ἑλβετῶν καὶ ἐπιλέκτων προσδραμὸν ἀνεζήτησε τοὺς ἱππεῖς, ἐπηκολούθησε δὲ μία τῶν συμπλοκῶν ἐκείνων, καθ' ἃς πάντες διαγκωνίζονται, ἀποτείνουσι τραχείας πρὸς ἀλλήλους ἀποστροφάς, κραυγάζουσι καὶ κτυπῶσι χωρὶς κανεὶς νὰ εἰξεύρῃ διατί.

Ἰδοὺ τί εἶχε πράξει ὁ Ἰασπῖνος. Συναντήσας καθ' ὁδὸν τὸν Ρυβαντὲλ ἐξερχόμενον ἐκ τοῦ στρατηγείου τοῦ Λουβοά, τὸν ὡδήγησε μετὰ τῆς ἰσχυρᾶς ἀκολουθίας του πρὸς βοήθειαν τοῦ Γεράρδου... Ἐπειδὴ δὲ εἶχεν ἤδη διαδοθῆ πανταχοῦ χάρις εἰς τὴν κακεντρέχειαν τοῦ Λουβοὰ ἡ εἴδησις περὶ τῆς νέας εὐνοίας τῆς δεικνυομένης πρὸς τὸ ἐλαφρὸν ἱππικὸν διὰ τῆς εἰς αὐτὸ ἀναθέσεως τῆς μελλούσης νὰ ἐνεργηθῇ τὴν ἐπαύριον ἐφόδου [illegible] θὴρ ἐπιτηδείως ριφθεὶς παρ[illegible] γοῦ καὶ ἀσυνέτως [illegible] σπίνου μετέδωκε τὸ πῦρ [illegible] ρίτιδα.

Ἀκόμη ἡ ρῆξις ἐξηκολουθεῖ χωρὶς νὰ ἐπέλθῃ ἐξήγησις, ὅτε ὁ Λουβοὰ προσέδραμεν ἐπὶ τόπου. Τὸ ὄνομά του προφερόμενον παρὰ τῶν συνοδευόντων αὐτὸν σωματοφυλάκων ἐπήνεγκεν ἐπὶ τῶν διαμαχομένων τὸ ἀποτέλεσμα ὅπερ ἐπιφέρουσι κάδοι πεπηγότος ὕδατος ριπτόμενοι ἐπὶ συμπλακέντων μολοσσῶν. Ὅλων ἡ ὀργὴ ἐπραύνθη καὶ εὐρύχωροι κενότητες ἐσχηματίσθησαν ἐν τῷ μέσῳ τῆς πρώην τόσῳ πυκνῆς ἐκείνης μάζης.

— Νὰ πάρῃ ὁ διάβολος!.. τί συμβαίνει; ἀνέκραξεν ὁ Λουβοά, ὅστις ἐγίνωσκε κάλλιον παντὸς ἄλλου τὰ διατρέχοντα.

Πάντες ἤρχισαν τότε νὰ λαλῶσι ταυτοχρόνως.

— Ξίφη γυμνὰ εἰς τὸ στρατόπεδον! ἐξηκολούθησεν ὁ ὑπουργός.

— Ἤθελαν νὰ φονεύσουν τὸν κύριον Λαβερνῆ, εἶπον οἱ ἱππεῖς.

— Ἠθέλομεν νὰ ἐξηγηθῶμεν μὲ τὸν κύριον Λαβερνῆ, εἶπον ἐνταυτῷ οἱ ἐπίλεκτοι καὶ οἱ Ἑλβετοί.

Τοιουτοτρόπως τὸ ὄνομα τοῦ Λαβερνῆ ἐπανειλημμένως ἔπληξεν εὐχαρίστως τὸ οὖς τοῦ Λουβοά, ὅστις ἀνέκραξεν:

— Καλά, καλά!.. εἰς περιορισμὸν οἱ ἱππεῖς!.. εἰς περιορισμὸν οἱ Ἑλβετοί!.. εἰς περιορισμὸν οἱ ἐπίλεκτοι!

— Ἀλλά, κύριε... εἶπεν ὁ Γεράρδος.

— Εἰς περιορισμόν! ἐπανέλαβεν ὁ Λουβοὰ μετ' εὐχαρίστου δι' αὐτὸν ὀργῆς.

Ὁ Ρυβαντὲλ ἐπλησίασε τότε.

— Εἰς περιορισμόν! εἶπε καὶ πρὸς αὐτὸν ὁ Λουβοά.

Καὶ ὅλον τὸ πλῆθος διελύθη ψιθυρίζον καὶ ἐπιστρέφον εἰς τὰ διάφορα τοῦ στρατοπέδου σημεῖα.

— Δὲν πειράζει! εἶπεν εἰς τῶν ἐπιλέκτων μετὰ πικροῦ μειδιάματος, ἔχετε ἕνα πολὺ χρήσιμον παιδαγωγὸν καὶ σᾶς συνιστῶ νὰ τὸν φυλάσσετε καλά.

— Ὡραῖος μπαινταγκωγκός! εἶπε κρυφίως εἰς τὸ οὖς τοῦ Γεράρδου καὶ ὁ Ἑλ[illegible] ἠχηροῦ εἰρωνικοῦ γέλωτος.

— Δὲν εἶνε αὐτὸς ὁ ἴδιος παιδαγωγός, ὅστις προχθὲς ἦλθε νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν βασιλέα ὅτι εὑρίσκεσθε εἰς δυσάρεστον θέσιν ἐντὸς τοῦ ἕλους; εἶπεν ὁ κ. Σαγιὰν ὠχρὸς ἐκ τῆς ὀργῆς πρὸς τὸν Γεράρδον φρίσσοντα ἐκ τῆς ὀδύνης.

Βεβαίως ἂν ὁ Ἰασπῖνος εὑρίσκετο ἐκεῖ παρών, ὁ Γεράρδος θὰ τὸν ἐστραγγάλιζεν ἀνηλεῶς. Ἀλλ' ὁ ταλαίπωρος ἀββᾶς συνῃσθάνετο τὸ σφάλμα του, καίπερ χαίρων ὑπερμέτρως διὰ τὸ ἀποτέλεσμα, καὶ ἔμενε παράμερα κεκρυμμένος, ὡς ὁ κύων, ὅστις ἀναμένει νὰ τυφθῇ.

Ὁ Λουβοά, ὅπως εἶνε εὐνόητον, δὲν ἠμέλησε νὰ ἐπωφεληθῇ τῆς εὐκαιρίας. Ἔδραμε πρὸς τὸν βασιλέα τεταραγμένον ἐκ διαφόρων εἰδήσεων. Ἡ ἅμαξα τῆς κυρίας Μαιντενὼν ἵστατο ἔξω ἐζευγμένη· ὁ ἱππικόμος της τὴν ἀνέμενεν ὅπως τὴν ἐπαναφέρῃ εἰς Ἅγιον Γισλανόν.

Τεταραγμένη ὅσῳ καὶ ὁ Λουδοβῖκος ΙΔ' ἡ μαρκησία προσεπάθει ἐν τούτοις νὰ καταπραύνῃ αὐτόν, παριστῶσα μετὰ τῆς ἠπίου εὐσταθείας, τῆς συνήθους εἰς πάσας τὰς ἀνωτέρας τὴν διάνοιαν καὶ τὸν χαρακτῆρα γυναῖκας, ὅτι ὁ ἐρεθισμὸς τῶν ἐπιλέκτων δὲν θὰ ἐπήρχετο, ἂν δὲν προσεφέρετο πρὸς αὐτοὺς ὁ βασιλεὺς μὲ τόσην τραχύτητα. Ἂν καὶ ἦτο δὲ λίαν περίεργος νὰ μάθῃ εἰδήσεις περὶ τῶν συμβάντων, ἐν τούτοις ἐπείγετο νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν μονήν, διὰ νὰ μὴ συναντήσῃ τὸν Λουβοά, οὗτινος ἐφοβεῖτο καὶ τὸ βλέμμα καὶ τὰς ἐπιβουλάς. Οὗτος ὅμως ἀπεναν-

τίας ἐφλέγετο ἐκ τῆς ἐπιθυμίας νὰ εἴπῃ πρὸς τὸν βασιλέα ἐνώπιον τῆς μαρκησίας τὰ περὶ τῶν συμβασῶν ἀταξιῶν.

— Ἦτο καιρός! ἀνέκραξε σταθεὶς ἐπὶ τῶν βαθμίδων τῆς πύλης τῆς ἐξόδου πρὸ τῆς ἁμάξης τῆς μαρκησίας, ἑτοίμης ἤδη ν' ἀπέλθῃ.

— Ἐφιλονείκουν αὐτοὶ οἱ θερμοκέφαλοι; ἠρώτησεν ὁ βασιλεύς.

— Ὦ, Μεγαλειότατε! ἐκτυπῶντο στὰ γερά!..

Ὁ βασιλεὺς συνωφρυώθη.

— Αὐτὸ εἶνε σοβαρόν, κύριε Λουβοά, εἶπεν. Νὰ κτυπηθοῦν!.. παρὰ τὰς διαταγάς μου!.. Καὶ ποῖοι εἶνε οἱ ἔνοχοι;

— Ὅλοι κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον, Μεγαλειότατε.

— Ἰδιαιτέρως ὅμως;

Ὁ Λουβοὰ προσεποιήθη ὅτι ἀνησύχει καὶ παρετήρησε τὴν μαρκησίαν, συστρέφων μεταξὺ τῶν χειρῶν τὸν πῖλόν του, ὡς μαθητὴς ἐν ἀμηχανίᾳ.

— Τέλος πάντων, διηγήθητέ μας τί συνέβη, εἶπεν ὁ βασιλεὺς μετ' ἀνυπομονησίας.

— Ἡ ἔρις ἦτο μεταξὺ τῶν ἐπιλέκτων καὶ τοῦ ἐλαφροῦ ἱππικοῦ, ἐδυνώθη δὲ ἕνεκα τῆς ἀναμίξεως τῶν Ἑλβετῶν, ἀπήντησεν ὁ Λουβοά.

— Ποῖοι ἦσαν οἱ ἐπιτεθέντες;

— Ὦ, Μεγαλειότατε, νομίζω ὅτι ἦσαν οἱ ἐπίλεκτοι· τόσῳ προσεβλήθησαν ἀπὸ τὰς σκληρὰς ἐπιπλήξεις, ἃς ἀπηύθυνεν εἰς αὐτοὺς ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης, ὥστε ἐγένοντο ἔξαλλοι ὅτε ἤκου[illegible] εὐνοϊκὴν ἀπάντησιν, τὴν ὁποίαν ἔδωκα πρὸς τὸν κύριον Λαβερνῆ, ὅτε προσεφέρθη νὰ τοὺς ἀντικαταστήσῃ αὔριον διὰ τὴν ἔφοδον.

— Ἐδῶ εἴμεθα πάλιν! εἶπε καθ' ἑαυτήν, θωρακιζομένη διὰ θάρρους ἡ κυρία Μαιντενών.

— Οἱ ἐπίλεκτοι εἶνε δικαιολογημένοι, εἶπεν ὑψηλοφώνως, καὶ δὲν ἦτο γενναιοφροσύνη ν' ἀφαιρεθῇ ἀπ' αὐτοὺς τοὺς δυστυχεῖς ἡττημένους ἡ πιθανότης τοῦ νὰ ἱκανοποιηθῶσιν.

— Κυρία, δὲν τὸ λέγετε βέβαια δι' ἐμὲ αὐτό, ἀπήντησεν ὁ Λουβοὰ ἁπλῆστως ἐπιθυμῶν ν' ἀρχίσῃ νὰ δάκνῃ· θὰ εἴχετε πολὺ ἄδικον. Ἂν ὑπεσχέθην εἰς τὸν κύριον Λαβερνῆ νὰ συστήσω τὴν αἴτησίν του εἰς τὸν βασιλέα, δὲν τὸ ἔπραττον, διότι ἐθεώρουν αὐτὴν δικαίαν. Ὦ, ὄχι! τὸ θεωρῶ καὶ ἐγὼ ἧττον γενναιόφρον τὸ νὰ δεικνύῃ τις ζῆλον ἐπὶ βλάβῃ τῶν συστρατιωτῶν του. Ἀλλὰ προκειμένου περὶ τοῦ κυρίου Λαβερνῆ, κ' ἐγὼ δὲν εἰξεύρω τί νὰ πράξω. Ὁ κύριος Λαβερνῆ ταράττει ὅλας τὰς ἕξεις μου καὶ παραβιάζει ὅλα μου τὰ παραγγέλματα. Φείδομαι τοῦ κυρίου Λαβερνῆ περισσότερον παρὰ ἂν ἦτο πρίγκηψ ἢ στρατάρχης τῆς Γαλλίας. Μὴ παραπονεῖσθε λοιπόν, κυρία, ἀφοῦ τόσα ὑποφέρω διὰ νὰ μὴ σᾶς δυσαρεστήσω, ἐναντιούμενος εἰς τὴν διαγωγὴν τοῦ προστατευομένου σας.

— Τοῦ προστατευομένου μου! ἀνέκραξεν ἡ μαρκησία μετὰ βλέμματος ὀργίλου. Τῇ ἀληθείᾳ, κύριε, δὲν ἐννοῶ τί θέλετε νὰ εἰπῆτε.

Καὶ ἡ καρδία της ἔπαλλε βιαίως εἰς τὸ στῆθός της.

— Ἐπικαλοῦμαι τὴν κρίσιν τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος, εἶπεν ὁ Λουβοὰ πρὸς τὸν βασιλέα μετὰ χαρίεντος μειδιάματος. Ὁ κύριος Λαβερνῆ καταδικάζεται εἰς θάνατον, καὶ ἦτο δικαιοτάτη ἡ καταδίκη του, αἰφνιδίως δὲ μανθάνω ὅτι τοῦ ἐδόθη χάρις· ἤθελα νὰ καθαρίσω τὸν στρατόν — μὲ συγχωρεῖτε, κυρία, διὰ τὴν ἔκφρασιν — καὶ νὰ τὸν ἀποβάλω, καὶ ἀπεναντίας διορίζεται ὑπολοχαγὸς εἰς τὸ ἐλαφρὸν ἱππικόν. Προχθὲς τὸν ἀποστέλλω εἰς τὸν ἀνεμόμυλον τῆς Ἰών, ὅπου δοξάζεται· μαντεύω ὅλην τὴν χαράν, τὴν ὁποίαν ἡ λαμπρὰ αὕτη συμπλοκὴ προξενεῖ εἰς τὴν κυρίαν μαρκησίαν, ἀφοῦ αὐτὴ ἐτίμησε τὸν κύριον Λαβερνῆ διὰ προσκλήσεως εἰς διασκέδασιν πρωτοφανῆ... ἐντὸς τοῦ μοναστηρίου, μὲ τὰς μοναχάς. Τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἑσπέραν συμβαίνει αἰφνήδιος ἐπίθεσις· νέα εὐκαιρία παρουσιάζεται· νομίζω ὅτι θὰ φανῶ καὶ πάλιν εὐχάριστος εἰς τὴν κυρίαν μαρκησίαν, εὐνοῶν τὸν προστατευόμενόν της καὶ ἀναθέτων εἰς αὐτὸν καὶ δευτέραν ἐντολήν, οὐχὶ ὀλιγώτερον ἔνδοξον τῆς πρώτης...

Ἡ μαρκησία ἔσεισε τὴν κεφαλήν.

— Μὴ ἀμφιβάλλετε, κυρία, ἡ προσβολὴ εἰς τὸ ἔλος ἦτο ὡραία ἐπιχείρησις διὰ πάντα γινώσκοντα νὰ προσενεχθῇ [illegible] Εἰξεύρετε ὅτι εἴχομεν νὰ κάμω[illegible] Γάλλους διαμαρτυρομένους, ἀπο[illegible] προσθοφυλακὴν τοῦ πρίγκιπος [illegible], Ὀράνζης, οἵτινες ἐσκόπουν νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὸ Μόνς, καὶ τοὺς ὁποίους ἔπρεπε ν' ἀναχαιτίσωμεν παντὶ σθένει; Ἀλλ' ἐπειδὴ γνωρίζει ὅτι ἔχει ὑποστήριξιν εἰς τὴν αὐλὴν ὁ κύριος Λαβερνῆ, ἐκλέγει ὁ ἴδιος τὰς περιστάσεις ὅπως διακριθῇ. Ὁ βασιλεὺς πολὺ μ' ἐκακομεταχειρίσθη εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν. Ἂς γείνῃ τὸ θέλημα τοῦ βασιλέως· ἂς μὴ κάμωμεν πλέον περὶ τούτου λόγον. Ἀπεφάσισα τοῦ λοιποῦ νὰ μὴ πράξω τι ἐνδεχόμενον νὰ δυσαρεστήσῃ τὸν κύριον Λαβερνῆ, διὰ νὰ μὴ γείνω πρόξενος νὰ συννεφωθῇ τὸ ὡραιότερον μέτωπον τοῦ κόσμου. Αὐτὸς εἶνε ὁ λόγος, δι' ὃν πρὸ μικροῦ μὲ ὅλην τὴν κατάφωρον ἀδικίαν, ἐπέμενα νὰ εὐνοῶ ἀκόμη τὸν κύριον Λαβερνῆ, ἐπὶ βλάβῃ τῶν ἀτυχῶν ἐπιλέκτων. Ἤλπιζον ὅτι θὰ εὐηρέστουν τὴν κυρίαν μαρκησίαν, Μεγαλειότατε, εὐδοκήσατε νὰ κρίνητε Ὑμεῖς ἐπὶ τῆς μεταξὺ ἐμοῦ καὶ τῆς κυρίας μαρκησίας διαφορᾶς· δεικνύω ἀρκετὴν προθυμίαν ὅπως τὴν εὐχαριστήσω; εἶνε δίκαιον νὰ κατηγορῇ τὴν καλήν μου θέλησιν, ἥτις, χάριν αὐτῆς, θυσιάζει τὰ πάντα καὶ αὐτὸ τὸ καθῆκόν μου καὶ τὰς πεποιθήσεις μου;

— Εἶνε ἀληθὲς ὅτι δεικνύετε πρὸς τὴν κυρίαν αἰσθήματα μεγάλης ἀφοσιώσεως, ἀπήντησεν ὁ βασιλεὺς μετὰ λεπτοτάτης εἰρωνίας, ἣν ὁ Λουβοὰ ἐν τούτοις ἐννόησε κάλλιστα. Ἀλλ' ὅμως καὶ ἡ μαρκησία εἶνε ὀρθόφρων καὶ δὲν προστατεύει κανένα παρὰ τὰ ἔθιμα καὶ τοὺς νόμους. Τοὐλάχιστον ἐγὼ δὲν τὸ πιστεύω.

— Ὦ, Μεγαλειότατε, δὲν τὸ ἀπέδειξα πάντοτε; ἀνέκραξεν ἡ μαρκησία Μαιντενών· ἐγὼ ἀγαπῶ καὶ προστατεύω μόνον τοὺς καλοὺς καὶ πιστοὺς θεράποντας τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος.

— Ἀλλ' ἐξ ὅλων τούτων, ὑπέλαβεν ὁ βασιλεύς, δὲν ἐξάγεται ποσῶς ποῖος ἦτο ὁ ὑποκινητὴς τῶν γενομένων τὴν ἑσπέραν ταύτην ταραχῶν.

— Μεγαλειότατε, ἀπήντησεν ὁ Λουβοά, ὁ πρῶτος καὶ κύριος ὑποκινητής... — πρέπει νὰ τὸν ὀνομάσω, ἀφοῦ ἡ κυρία μαρκησία συγκατατίθεται — ὁ πρῶτος ἔνοχος εἶνε ἀναντιρρήτως ὁ φιλόδοξος ἐκεῖνος, ὁ ὑπὸ ἀδικαιολογήτου ζήλου φλεγόμενος καὶ ζητήσας ν' ἀντικαταστήσῃ τοὺς ἐπιλέκτους.

— Ἂν πραγματικῶς τὸ ἐζήτησεν, εἶπεν ἡ μαρκησία, εἶνε ἔνοχος· ἀλλὰ τὸ ἐζήτησεν;

— Ὁ κύριος Ρυβαντὲλ μοῦ τὸ εἶπεν, εἶπεν ὁ Λουβοὰ ἀναισχύντως.

— Ἀλλ' οἱ ἐπίλεκτοι ἐπετέθησαν κατ' αὐτοῦ, προσέθηκεν ὁ βασιλεύς.

— Ὦ, βεβαίως ἔκαμον ἄσχημα.

— Καὶ οἱ Ἑλβετοί;..

— Οἱ Ἑλβετοὶ τὰ ἔβαλαν μὲ ὅλον τὸν κόσμον· εἶνε χονδροκέφαλοι καὶ ἀδιόρθωτοι· τοὺς γνωρίζετε, Μεγαλειότατε.

Ὁ βασιλεὺς ἐμειδίασεν· εἶτα ἀπήντησε σοβαρῶς:

— Πρέπει νὰ τιμωρηθῶσιν ὅλοι, Λουβοά.

— Μεγαλειότατε, ἐθεώρησα καθῆκόν μου νὰ τὸ πράξω ἤδη. Ζητῶ ταπεινῶς συγγνώμην παρὰ τῆς κυρίας μαρκησίας.

— Συγγνώμην, διατί; εἶπεν αὕτη ἀγερώχως.

— Διότι, τιμωρήσας ὅλους ὁμοῦ, ἀπήντησεν ὁ Λουβοὰ προσποιούμενος ὅτι ἐτραύλιζεν, ἐδέησε νὰ τιμωρήσω καὶ τὸν κύριον Λαβερνῆ.

— Αἴ! καὶ λοιπόν;

— Καὶ εἶνε ὑπὸ περιορισμόν, ἐξηκολούθησεν ὁ Λουβοὰ μετὰ τοῦ ἀμηχάνου ἤθους ἐνόχου, ὁμολογοῦντος τὸ μέγα σφάλμα του.

Ἡ μαρκησία ἐμαίνετο, διότι ἦτο ἠναγκασμένη ν' ἀνέχηται τόσην ὑποκρισίαν καὶ νὰ μὴ δύναται νὰ τὴν ἀποκαλύψῃ.

— Ὑπὸ περιορισμόν, εἶπε, διότι ἐγένετο πρόξενος τοιαύτης ἔριδος εἰς τὸν στρατόν; Εὑρίσκω πολὺ ἠπίαν τὴν τιμωρίαν, κύριε, σᾶς παρακαλῶ δὲ ὁσάκις συλλαμβάνετε τοὺς προστατευομένους μου ἁμαρτάνοντας νὰ τοὺς τιμωρῆτε αὐστηρότερον. Νὰ ἔχετε περισσοτέραν φαντασίαν, ἀφοῦ ἐπιθυμῆτε τόσῳ πολὺ νὰ μοῦ προξενῆτε εὐχαρίστησιν...

— Ἐπωφελοῦμαι λοιπὸν τῆς ὑμετέρας ἀδείας, κυρία, εἶπε διακόπτων αὐτὴν ὁ Λουβοά. Ὦ! ἠξεύρω καλῶς τὴν μέθοδον τοῦ τιμωρεῖν, ἀλλὰ δὲν ἤθελα νὰ τὴν ἐφαρμόσω ἐξ ἐπιφυλάξεως...

— Καὶ ἐγὼ τὴν ἠξεύρω καὶ τὴν ἐφαρ-

μόζω ἐγώ, εἶπεν ὁ βασιλεύς. Δὲν ἀναθέτω εἰς τὸ ἐλαφρὸν ἱππικόν, ὅπως ἐσκόπευον, τὴν ἔφοδον τῆς αὔριον. Δὲν τὴν ἀναθέτω ἐπίσης εἰς τοὺς Ἑλβετούς. Δὲν τὴν ἀναθέτω ἐξ ὁλοκλήρου οὔτε εἰς τοὺς ἐπιλέκτους. Οἱ ἐπίλεκτοι θὰ μετάσχωσιν αὐτῆς, ἔστω· δὲν θέλω νὰ τοὺς ἀτιμάσω· ἀλλ' ὡς στήριγμα αὐτῶν θὰ τοποθετήσω τοὺς σωματοφύλακάς μου· αὐτοὶ εἶνε ἄνδρες, οἵτινες δὲν ὑποχωροῦν. Λουβοά, ἂς ληφθοῦν ἑβδομήκοντα πέντε σωματοφύλακες ἐξ ἑκάστου λόχου καὶ ἂς τοποθετηθῶσιν οὕτως, ὥστε νὰ ὑποστηρίζωσι τοὺς ἐπιλέκτους, ἐὰν καὶ πάλιν δειλιάσωσιν.

— Μεγαλειότατε, εἴμεθα σύμφωνοι... Καὶ ὡς πρὸς τὸν περιορισμὸν τοῦ κυρίου Λαβερνῆ;

Ὁ βασιλεὺς προσέβλεψε δειλῶς τὴν μαρκησίαν.

— Νὰ τὸν διπλασιάσετε, εἶπεν.

— Ὁ πολὺ ἀγαπῶν, αὐστηρῶς παιδεύει, κυρία, ἐψιθύρισεν ὁ Λουβοά, καὶ προσέφερε πρὸς τὴν μαρκησίαν τὴν χεῖρά του, ὅπως τὴν ὁδηγήσῃ μέχρι τῆς ἀμάξης[1].

Αἱ δύο χεῖρές των ἔψαυσαν ἀλλήλας, ὡς δύο παγεροὶ ὄφεις περιπλεκόμενοι.

— Καὶ ἂν δὲν κερδήσω ἄλλο τι εἰμὴ τὴν ἐξουσιοδότησιν νὰ κατασυντρίψω τὸν Λαβερνῆ, ἡ νίκη μου θὰ εἶνε μεγάλη! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Λουβοά, ἀλλὰ πόσον πρέπει νὰ ἐνδιαφέρεται ὑπὲρ αὐτοῦ, ἀφοῦ δὲν τολμᾷ πλέον νὰ τὸν ὑπερασπίσῃ! Ὤ! κὺρ Δεβώτ!.. σὲ ἄφησα νὰ κλέψῃς ἐν ἑκατομμύριον, διὰ νὰ σὲ πληρώσω διὰ τὰς ἀναξυρίδας τοῦ ἀρχιεπισκόπου· φέρε μου τώρα ἀπὸ τὸ μέρος ὁποῦ σ' ἔστειλα τὸ μυστικὸν τῆς μαρκησίας καὶ σὲ κάμνω ταμίαν τοῦ Κράτους!

ΜΓ'

ΜΕΛΑΝΑ ΝΕΦΗ

Ὁ Γεράρδος διῆλθε τὴν νύκτα γράφων καὶ ὀνειροπολῶν. Ἔγραφε πρὸς τὸν Βελαὶρ ὅπως τὸν εὐχαριστήσῃ διὰ τὴν τόσῳ φιλόστοργον φιλίαν του καὶ ὅπως τὸν συγχαρῇ διὰ τὴν εὐδαιμονίαν του. «Ἡ φιλία αὕτη ἣν ἐκ συμπτώσεως συνεδέσαμεν, ἔγραφεν ὁ Γεράρδος πρὸς τὸν μουσικόν, κατέλαβεν ἐντὸς ὀλίγου χρόνου τοιαύτην θέσιν ἐν τῇ ζωῇ μου, τόσον ἐπαισθητῶς ἐγγίζει ὅλας τὰς ἴνας τῆς καρδίας μου, ὥστε τὴν συγχέω μὲ πάσας τὰς ἀναμνήσεις τῆς χαρᾶς καὶ τοῦ ἔρωτός μου. Νομίζω ὅτι δὲν θὰ ἐγνώριζα τὴν Ἀντωνιέττα ἄνευ σοῦ καὶ ὅτι δὲν θὰ ἐγνώριζα σὲ ἄνευ ἐκείνης· ἴσως ζηλοτυπεῖς σὺ διὰ τὴν τρυφερὰν ἀγάπην, τὴν ὁποίαν αἰσθάνομαι πρὸς τὴν νεάνιδα ἐκείνην, ἀλλὰ καὶ ἐκείνη θὰ ἐζηλοτύπει πολὺ περισσότερον, πιστεύω, ἂν ἐγνώριζε τὴν στοργήν, ἣν τρέφω πρὸς σέ.

»Ἐν τούτοις, φίλε μου, ἴσως αὔριον μέλλει νὰ χωρισθῶμεν διὰ παντός· μεγάλη τιμὴ ἀνετέθη, τιμὴ θανάσιμος. Ὡρίσθην νὰ κυριεύσω ἓν ὀχύρωμα, εἰς τὴν ἄλωσιν τοῦ ὁποίου ἀπέτυχον οἱ ἀνδρεῖοι ἐπίλεκτοι. Ἐν ἄλλοις λόγοις μέλλει ν' ἀποθάνω, ἐκτὸς ἐὰν μὲ βοηθήσῃ ἡ καλὴ τύχη, ἡ τόσῳ σπανίως ἐπιστᾶσα κατὰ τὴν θλιβερὰν ζωήν μου.

»Ἐν τούτοις θὰ ἤκουσες ἴσως νὰ γίνεται λόγος περὶ τῆς θαυμαστῆς ἐννοίας ἣν ἡ Εἱμαρμένη ἠδόκησε νὰ μοὶ ἐπιδαψιλεύσῃ ἐν διαστήματι ὀλίγων ἡμερῶν. Πᾶς ἄνθρωπος εἰς τὸν κόσμον τοῦτον δικαιοῦται νὰ λάχῃ καλοῦ ἅμα καὶ κακοῦ κλήρου. Δι' ἐμὲ ὅμως τὰ ρόδα πάντα τῆς τύχης ἔπεσον διὰ μιᾶς ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου. Σωθεὶς ἐκ τοῦ θανάτου, προβιβασθεὶς εἰς ἐξαίρετον βαθμόν, ἔτυχον τῆς προστασίας τῆς κυρίας Μαιντενών, ἥτις μὲ ἠύνόησε χάριν τῆς μνήμης τῆς μητρός μου· ἔπειτα μετέσχον μιᾶς μάχης ὅπου ἠδοκίμησα, ἔπειτα διῆλθον μίαν λαμπρὰν ἐσπερίδα, καθ' ἣν τὰ χείλη μου ἠδυνήθησαν νὰ ψαύσωσι τὸ μέτωπον τῆς Ἀντωνιέττας. Ὅλα τὰ ρόδα διὰ μιᾶς, σοῦ λέγω, Βελαίρ! ἀλλ' ἰδοὺ ὅτι αὐτὰ παρῆλθον καὶ ἐπέστη νῦν ὁ κλῆρος τῆς κυπαρίσσου!

»Καὶ τώρα, φίλε μου, εὑρίσκομαι εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν, εἰς ἣν εὑρισκόμην καὶ ἐν Βαλένσιέννῃ, ὅτε σοῦ συνίστων τὴν Ἀντωνιέττα. Ἂν φονευθῶ αὔριον, ἀνάγνωσε ὁμοῦ μὲ τὸν Ἰασπῖνον τὴν ἐπιστολήν, ἣν τότε σοῦ ἔγραφον, διότι δύναται καὶ πάλιν αὕτη νὰ χρησιμεύσῃ. Κατὰ τὰ λοιπά, εἶμαι ἰσχυρὸς καὶ αἰσθάνομαι τὸν ἑαυτόν μου γαλήνιον καὶ φαιδρόν. Θ' ἀποθάνω ἐνδόξως καὶ ὠφελίμως, ὡς ἀπέθανεν ὁ πατήρ μου, ὡς στρατιώτης. Θὰ μ' ἐρωτήσῃς ἴσως διατί αὐτὴ ἡ προκατάληψις, αὐτὴ ἡ πρόγνωσις περὶ τοῦ θανάτου μου· ἡ αἰσιόδοξος καὶ εὔελπις φιλοσοφία σου, ἡ φιλόστοργος φιλία σου θὰ μοὶ παρατηρήσῃ ὅτι καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῆς μᾶλλον πυκνῆς χαλάζης τῶν σφαιρῶν ὑπάρχει κενὸς χῶρος ἀρκετὸς διὰ τὰ στήθη, ἅτινα ὁ Θεὸς θέλει νὰ προστατεύσῃ καὶ νὰ διατηρήσῃ σῶα. Σοὶ ἀπαντῶ πλὴν ἐγὼ ὅτι ἐνίοτε δὲν αἰσθάνομαι πλέον τὸν Θεὸν πέριξ μου καὶ ἐβαρύνθην τὸν ἀνωφελῆ κατὰ τοῦ κακοῦ μου δαίμονος ἀγῶνα.

»Εὐκόλως δύνασαι ν' ἀντικρούσῃς τοὺς λόγους μου σὺ ὁ εὐδαίμων, ἀναφέρων μοι πόσα σὺ ὑπέφερες πρὶν ἡ τύχη καὶ ὁ ἔρως σὲ ἀνταμείψωσιν. Θὰ μοῦ εἴπῃς ὅτι ἐὰν ἐπιζήσω καὶ ἐπιστρέψω νικητὴς ἐκ τῆς ἐφόδου τῆς αὔριον, δύναμαι νὰ ζητήσω παρὰ τοῦ βασιλέως τὴν χεῖρα τῆς Ἀντωνιέττας καὶ ὅτι θὰ βυθισθῇ διὰ παντὸς εἰς τὸ ἔρεβος ὁ βασανίζων με ἀκαταπόνητος δαίμων. Ἀλλ' οἱ οἰωνοὶ εἶνε δυσάρεστοι. Τὴν ὥραν ταύτην, καθ' ἣν σοὶ γράφω, ρίπτω τὸ βλέμμα εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ τὸν βλέπω ζοφερὸν καὶ ἄναστρον, ὁ δὲ κύων μου κεκλιμένος ἀντικρύ μου μὲ παρατηρεῖ μὲ βλέμμα σοβαρὸν καὶ λάμπον, ὡς νὰ ἤθελε νὰ μοῦ εἴπῃ ὅτι δὲν θὰ μ' ἐπανίδῃ πλέον καὶ ὅτι διὰ τοῦτο ἤθελε νὰ μὲ ἴδῃ ἀκόμη ὅσῳ τὸ δυνατὸν περισσότερον».

Οὕτως ὁ Γεράρδος ἐξέφραζε τὰ πένθιμα αὐτοῦ προαισθήματα. Εἰς ἄνθρωπον τόσον ἀδιαφιλονεικήτως ἀνδρεῖον ἡ τόση ἀποθάρρυνσις ἦτο σημεῖον φανερὸν μεγάλης κοπώσεως.

Ἐνίοτε τὰ νέφη τὰ βαρύνοντα τὴν ὑπαρξίν μας εἶνε τόσῳ μελανὰ καὶ τόσῳ πυκνά, ὥστε κύπτομεν τὴν κεφαλὴν καὶ κλίνομεν τὰ γόνατα ὑπὸ τὴν λυπηρὰν αὐτῶν ἐπίδρασιν. Ὁ Γεράρδος ὑπεῖκεν εἰς τὸν φυσικὸν τοῦτον νόμον. Προῃσθάνετο τὴν συμφορὰν ἐπερχομένην καὶ παρεκάλει τὸν Θεὸν ν' ἀπομακρύνῃ ἀπ' αὐτοῦ τὴν πικρίαν.

Ὁ Ἰασπῖνος ἐκρύπτετο καὶ ἐσίγα ἀπὸ τῆς σκηνῆς τῆς συμβάσης κατὰ τὴν προτεραίαν. Ἐπιπληχθεὶς τραχέως, συναισθανόμενος ὅτι κακῶς ἔπραξε καὶ ὅτι ἡ στρατιωτικὴ τιμὴ εἶνε δυσικανοποίητος, δὲν ἐτόλμα οὔτε κἂν νὰ χαρῇ, διότι εἶχε σώσει τὴν ζωὴν τοῦ Γεράρδου προσκαλέσας εἰς βοήθειάν του τοὺς ἱππεῖς. Ὁ Ἰασπῖνος, ὅπως ὅλοι οἱ ἐλαφροὶ χαρακτῆρες, δυσανεσχέτει κατὰ τῆς πρώτης ἀφορμῆς τοῦ λυπηροῦ συμβάντος καὶ κατηρᾶτο τὸν πόλεμον, τὰ ξίφη, τὰ ὀχυρώματα, τὴν Αὐλήν, ὅπου ζῇ τις πάντοτε εἰς τὰ κύματα τοῦ Ὠκεανοῦ, ὁτὲ μὲν αἰρόμενος μέχρις οὐρανοῦ, ὁτὲ δὲ βυθιζόμενος εἰς τὰ τάρταρα.

Ἐντοσούτῳ καὶ αὐτὸς ἔμεινεν ἄϋπνος ὅπως ὁ Γεράρδος. Ἐπετήρει μακρόθεν τὴν σκηνὴν τοῦ μαθητοῦ του φωτιζομένην, ἔβλεπε τὴν σκιάν του διαγραφομένην εἰς τὸ ὕφασμα τῆς σκηνῆς καὶ συνεπέραινεν ἐκ τούτου τὴν ἀϋπνίαν του· ἡ ἠὼς εὗρε τὸν ἀββᾶν ὄρθιον βηματίζοντα ἔμπροσθεν τῆς σκηνῆς του, βήχοντα ὡς νὰ ἦτο σφοδρῶς κρυολογημένος, ὅπως ἐπισύρῃ τὴν προσοχὴν τοῦ Γεράρδου, χωρὶς ὅμως αὐτὸς νὰ προβῇ εἰς συμβιβαστικόν τι διάβημα. Ὁ Ἰασπῖνος εἶχε πολλὴν ἀξιοπρέπειαν.

Τὴν βῆχά του παρετήρησεν ὁ κύων Ἀμούρ, ὅστις ἐπίσης εὑρίσκετο πρὸ τῆς θύρας τῆς σκηνῆς τοῦ Γεράρδου, ἀλλ' ἄνευ τινὸς ἀσχολίας, ἀπήντησε δὲ δι' εὐγενοῦς ὑλακῆς καὶ μετέβη νὰ χαιρετίσῃ τὸν Ἰασπῖνον, ὅστις καθήμενος ἐπὶ τῆς δροσερᾶς χλόης ἤρχισε νὰ συνδιαλέγηται μετὰ τοῦ ζῴου, μὴ δυνάμενος νὰ συνδιαλεχθῇ μετὰ τοῦ κυρίου του.

— Ἄ! νὰ ὁποῦ ἦλθες λοιπόν!... τῷ ἔλεγεν· ἦλθες λοιπόν, ἀχάριστε!.. Δὲν αἰσθάνεσαι ποσῶς στοργὴν πρὸς τοὺς φίλους σου, Ἀμούρ!.. Δὲν φέρεσαι πρὸς ἐμὲ ὅπως πρέπει, Ἀμούρ... Ἐγὼ εἶμαι ὁ γέρων Ἰασπῖνος, ὅπου σ' ἔθρεψε, σὲ ἀνέθρεψε, σὲ ἀγαπᾷ... ὁ ὁποῖος εἰς κάθε τι πάντοτε ὁδηγεῖται μόνον καὶ μόνον ἀπὸ τὴν ἀγάπην, τὴν ὁποίαν αἰσθάνεται πρὸς σέ, μικρὲ ἀχάριστε!

Καὶ ὁ ἀγαθὸς Ἰασπῖνος συνεκινεῖτο, ἐνῷ ἔλεγε τὰς λέξεις ταύτας ὑψηλοφώνως ἐπίτηδες διὰ ν' ἀκουσθῶσιν εἰς τὴν πλησιόχωρον σκηνήν. Ὁ κύων θωπευόμενος καὶ ὡσεὶ μηγνητισθεὶς ἀπὸ τὸν μελαγχολικὸν τόνον τῆς φωνῆς ἐκείνης συνεκινήθη ἐπίσης καὶ ἐκφέρων στοναχὰς ὀξείας ἔλειχε μετὰ παραφορᾶς τὸ πρόσωπον καὶ τὰς χεῖρας τοῦ ἀββᾶ. Ἡ σκηνὴ αὕτη ἔσχε τὸ ἀποτέλεσμα, ὅπερ ὁ Ἰασπῖνος προσε-

1. Ἴδε εἰκόνα φύλλου 235.

δόκα. Ὁ Γεράρδος ὠχρὸς ἐκ τῆς ἀϋπνίας, ἐνδεδυμένος δὲ καὶ πάνοπλος, ἐξῆλθε καὶ παρετήρησε τὰς διαχύσεις τῶν δύο ἐκείνων φίλων.

— Καλημέρα Ἰασπῖνε, τῷ εἶπε μετὰ πραότητος.

Ὁ Ἰασπῖνος προσεποιήθη ὅτι ἐξεπλήττετο διὰ τὸν χαιρετισμὸν τοῦτον, ὡς νὰ μὴ τὸν ἐπερίμενεν· ἀνύψωσε τὴν κεφαλὴν καὶ οἱ ὀφθαλμοί του οἵτινες ἤθελον νὰ φαίνωνται τεθλιμμένοι, δυσηρεστημένοι, διεστάλησαν βαθμηδὸν καὶ ἐξήστραψαν ἐκ χαρᾶς καὶ εὐγνωμοσύνης. Ὁ Γεράρδος ἤνοιξε τὰς ἀγκάλας του καὶ ὁ Ἰασπῖνος ἐρρίφθη εἰς αὐτάς, καταπνίγων τοὺς λυγμούς του.

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν! ἐψιθύρισεν· ἠσθανόμην πολλὴν ἀνάγκην αὐτοῦ τοῦ πράγματος.

— Ἐδῶ, ἐδῶ, καλέ μου Ἰασπῖνε, παλαιέ μου φίλε, εἶπεν ὁ Γεράρδος συγκεκινημένος, δὲν πρέπει νὰ μνησικακῇς διὰ τὴν ζωηρότητά μου. Εἰξεύρεις ὅτι εἰς τὸ τέλος θὰ γείνω καὶ ἐγὼ κακὸς ἠναγκασμένος νὰ παλαίω ἐναντίον ὅλων αὐτῶν τῶν κακῶν. . . Ἀλλ' ἤδη ἐξημέρωσεν· ἂς μάθωμεν τὰς εἰδήσεις. Δὲν ἤκουσες νὰ γίνεται λόγος διὰ τίποτε;

— Ὄχι.

— Θαυμάζω πῶς ἀκόμη δὲν ἔλαβα διαταγὰς διὰ τὴν ἔφοδον. Ἰδοὺ ὁποῦ ἐξυπνοῦν τώρα οἱ ἄνδρες τοῦ λόχου μου. Θὰ τοὺς ἔχουν ἀφήσει ἐπίτηδες νὰ κοιμηθοῦν πολὺ διὰ νὰ εἶνε ἀκμαῖοι. Κάμε μου τὴν χάριν, πήγαινε εἰς τὸν κύριον Ρυβαντὲλ καὶ ἐρώτησέ τον τί σημαίνει αὐτὸς ὁ γελοῖος περιορισμός, εἰς τὸν ὁποῖον ὁ Λουβοὰ ὑπέβαλε χθὲς ὅλον τὸν κόσμον ἀδιακρίτως. Νὰ θέσῃ τόσους ἄνδρας εἰς περιορισμόν, θὰ εἰπῇ νὰ μὴ θέσῃ κανένα. Ἐν τούτοις δὲν πρέπει νὰ ἐξέλθω, πρὶν μάθω τί πρέπει νὰ πράξω. Ὁ Λουβοὰ εἶνε ἱκανὸς νὰ μοῦ κάμῃ καμμίαν ἱστορίαν. Πήγαινε, σοῦ λέγω εἰς τὸν Ρυβαντὲλ καὶ φέρε μου τὴν διαταγὴν τῆς ἡμέρας, τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ ἔλαβεν ἀπὸ τὸ στραταρχεῖον.

— Πηγαίνω, ἔλα, Ἀμούρ! ἀνέκραξεν ὁ Ἰασπῖνος φαιδρός. Ἐν τούτοις ἐπίτρεψέ μου νὰ σοῦ δώσω μίαν συμβουλήν, Γεράρδε. Ἔσο γενναῖος καὶ σήμερον· δὲν ἠμπορεῖς καὶ σὺ ὁ ἴδιος ν' ἀντισταθῇς εἰς τὴν φυσικὴν ταύτην ροπήν, ἀλλὰ καὶ φύλαττε τὴν ζωήν σου. Προφυλάττου ἀπὸ τὰ δρέπανα, μὲ τὰ ὁποῖα ἐκεῖνοι οἱ ἀχρεῖοι σᾶς ἐπιτίθενται, ὡς νὰ ἦτο σωστὸν νὰ ἐκλαμβάνουν τοὺς εὐπατρίδας ὡς στάχεις!

— Ναί, φίλε μου, ναί.

— Ἔπειτα, ὅταν θὰ ἐπανέλθῃς νικητής . . . διότι θὰ ἐπανέλθῃς, σοῦ τὸ προλέγω. . .

Ὁ Γεράρδος ἐμειδίασε θλιβερῶς.

— Ὦ! σοῦ τὸ προλέγω! ἀνέκραξεν ὁ Ἰασπῖνος· δὲν θ' ἀποθάνῃς σήμερον, τὸ γνωρίζω.

— Τὸ γνωρίζεις, προφήτα;

— Ὁ Θεὸς μοῦ τὸ εἶπεν, ἀπήντησεν ὁ Ἰασπῖνος. Λοιπόν, ὅταν ἐπανέλθῃς, ἄφησε τὰς μονομαχίας, διότι κανεὶς δὲν ἠμπορεῖ νὰ σὲ σώσῃ ἀπὸ αὐτάς.

— Πήγαινε, Ἰασπῖνε, εἰς τὸν κύριον Ρυβαντέλ, διότι βαρύνομαι νὰ μένω ἐδῶ χωρὶς νὰ γνωρίζω τί συμβαίνει.

— Ἀλλά, ἀνέκραξεν ὁ ἀββᾶς, τὸν βλέπω ὁποῦ ἔρχεται ἐδῶ ἔφιππος! βέβαια, εἶνε ὁ κύριος Ρυβαντὲλ μὲ πολλοὺς ἱππεῖς.

— Ναί, ναί! . . . Καὶ ἀφοῦ ὁ στρατηγὸς εἶνε ἔξω, θὰ εἰπῇ ὅτι δὲν ὑπάρχει πλέον περιορισμὸς καὶ ὅτι καὶ ἐγὼ ἐπίσης εἶμαι ἐλεύθερος. Ἐμπρός, Ἰασπῖνε! ἐμπρός, Ἀμούρ! εἴμεθα ἐλεύθεροι.

Καὶ ὁ Γεράρδος προὐχώρησεν, ἐνῷ ὁ Ἀμοὺρ ἐπήδα μέχρι τῶν ὤμων του, οὗς ἐθώπευε διὰ τῶν ποδῶν, ὁ δὲ Ἰασπῖνος τρίβων τὰς χεῖρας ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν κρυφίως ὅτι ὑπῆρχον ἀκόμη ἐλπίδες, ἀφοῦ ἡ μαρκησία ἐξηνάγκασε τὸν Λουβοὰ ν' ἄρῃ τὸν περιορισμόν.

Ἀλλὰ δὲν ἐπορεύθησαν μακράν, διότι ὁ στρατηγὸς τοὺς ἀνεγνώρισε καὶ ἔνευσεν αὐτοῖς διὰ τῆς χειρὸς νὰ μὴ προχωρήσωσιν ἐπὶ πλέον· ὁ Γεράρδος ἐσταμάτησεν ἔκπληκτος. Ὁ Ρυβαντὲλ ἀφίππευσε, παρέδωκε τὸν ἵππον του πρὸς τοὺς ἱππεῖς, οἵτινες ἔστησαν ἀναμένοντες αὐτὸν καὶ ἐπορεύθη πρὸς τὸν Λαβερνῆ μὲ ἦθος ἐμφαῖνον ὅτι ἦτο κομιστὴς σοβαρῶν εἰδήσεων.

— Τί τρέχει, στρατηγέ; ἠρώτησεν ὁ Γεράρδος· φαίνεσαι συγκεκινημένος.

— Μὴ ἐξέλθῃς! μὴ ἐξέλθῃς! ἀνέκραξεν ὁ Ρυβαντέλ.

— Διατί;

— Διότι εἶσαι ὑπὸ περιορισμόν, διάβολε!

— Ἀλλὰ καὶ σεῖς ἐπίσης εἶσθε ὑπὸ περιορισμόν, στρατηγέ!

— Ἐγὼ ἀπηλλάχθην.

— Καὶ οἱ Ἑλβετοί;

— Ἀπηλλάχθησαν.

— Καὶ οἱ ἐπίλεκτοι; καὶ ὁ κύριος Σαγιάν;

— Ἀπηλλάχθησαν.

— Μόνος λοιπὸν ἐγὼ ἐτιμωρήθην;

— Ναί. Ὦ! εἶνε ἱστορία, περὶ τῆς ὁποίας γίνεται πάρα πολὺ λόγος. Φαίνεται ὅτι ὁ βασιλεὺς εἶνε ὠργισμένος.

— Ὠργισμένος, διατί;

— Σὲ κατηγοροῦν ὅτι ἐρραδιούργησες διὰ νὰ ἐπιτύχῃς τὴν ἔφοδον.

— Δὲν εἶνε ἀληθές· τὸ γνωρίζετε καλά.

— Τὸ γνωρίζω καλλίτερα ἀπὸ κάθε ἄλλον· ἀλλὰ τέλος πάντων τὸ λέγουν.

— Ὑποθέτω ὅτι θὰ τὸ διαψεύσετε.

— Τὸ διέψευσα σήμερον τὴν πρωΐαν ἐνώπιον τοῦ κυρίου Λουβοὰ καὶ ἐπὶ παρουσίᾳ εἴκοσι ἀξιωματικῶν.

— Τί ἀπήντησεν;

— Ὅτι ἦτο γνωστὴ ἡ πρὸς σὲ στοργή μου· ὅτι προσεπάθουν νὰ παραστήσω ἐλαφρότερα τὰ σφάλματά σου, ἀλλ' ὅτι κανένα δὲν ἐξηπάτα ἡ γενναιοφροσύνη μου, διότι πάντες ἐγίνωσκον τὴν φιλοδοξίαν σου καὶ τὸν ἀκοινώνητον χαρακτῆρά σου... Ἠθέλησα ν' ἀπαντήσω, ἀλλὰ μοῦ ἔκλεισε τὸ στόμα· ἐπέμεινα, ἔκαμα θόρυβον, πλὴν αὐτὸς μοῦ ἔστρεψε τὰ νῶτα.

Ὁ Γεράρδος ἔφερε τὴν μίαν τῶν χειρῶν εἰς τὸ μέτωπον, ὡς νὰ ἤθελε ν' ἀποδιώξῃ τὰ βασανίζοντα αὐτὸν φρικώδη ὄνειρα.

— Μὰ λοιπόν... εἶπε βραδέως, αὐτὸς ὁ Λουβοὰ εἶνε ὁ πλέον ἀπεχθὴς ἀλιτήριος ἐξ ὅσων γνωρίζω.

— Δὲν εἶνε ἀλιτήριος, εἶνε ἐχθρός. Ἂν σὲ ἠγάπα, θὰ ἔκαμνε ν' ἀποθάνωσιν ἑκατὸν χιλιάδες ἄνδρες, ὅπως σὲ ὠφελήσῃ· ἐπειδὴ ὅμως σὲ μισεῖ, δὲν τοῦ στοιχίζει τίποτε νὰ θυσιάσῃ ἑκατὸν χιλιάδας ἄνδρας ὅπως σὲ καταστρέψῃ.

— Ὦ! αὐτὴ ἡ περὶ ραδιουργίας κατηγορία ἐναντίον μου εἶνε ἀχριεστάτη κακοήθεια.

— Καὶ ἂν ἦτο αὐτὸ μόνον! ἐψιθύρισεν ὁ στρατηγός.

— Εἶνε λοιπὸν καὶ ἄλλο;

— Ναί· καὶ ἐν πρώτοις τὸ ἐλαφρὸν ἱππικὸν σήμερον δὲν θὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν ἔφοδον· θὰ τὴν ἐπιχειρήσουν ἐκ νέου οἱ ἐπίλεκτοι, ὑποστηριζόμενοι ὑπὸ τῶν σωματοφυλάκων.

— Αὐτό, ἔστω, εἶνε δίκαιον· ἀλλ' ἡμεῖς τί θὰ κάμωμεν;

— Τὸ ἐλαφρὸν ἱππικὸν θὰ εἶνε ἕτοιμον διὰ τὴν ἐνδεχομένην περίπτωσιν τῆς γενικῆς προσβολῆς· ὁ κύριος Βωμπὰν βεβαιοῖ ὅτι ἐὰν κυριευθῇ τὸ πρῶτον ὀχύρωμα, ταὐτοχρόνως θὰ δυνηθῶμεν νὰ προχωρήσωμεν πέραν τοῦ προβόλου, μέχρι τοῦ προμαχῶνος. Τότε δὲ ὅλα τὰ σώματα πρέπει νὰ ἐφορμήσουν, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι τὸ ἐλαφρὸν ἱππικὸν δὲν ἔχει τιμητικὴν θέσιν.

— Στρατηγέ, ἀνέκραξεν ὁ Γεράρδος σφίγγων τὰς χεῖρας τοῦ γηραιοῦ στρατιώτου, εἴτε εἰς τὴν ἐμπροσθοφυλακήν, εἴτε εἰς τὴν ὀπισθοφυλακήν, εἴτε εἰς τὴν ἔφοδον, εἴτε ὁπουδήποτε, θ' ἀποδείξω εἰς τὸν βασιλέα ὅτι ὁ κύριος Λουβοὰ εἶνε ἀχρεῖος καὶ ὅτι ἐγὼ εἶμαι ἀνὴρ ἔντιμος. Κατὰ ποίαν ὥραν θὰ ἐκκινήσωμεν;

— Τὴν ἑνάτην ὥραν, ἅμα πέσῃ ἡ δεκάτη τρίτη βόμβα.

— Καιρὸς εἶνε λοιπὸν νὰ κάμωμεν τὰς δεούσας προετοιμασίας καὶ οἱ ἄνδρες μας νὰ γευματίσουν καλά, διότι δὲν θὰ ἐγγίσουν τροφὴν ἕως τὸ βράδυ.

Καὶ ὁ Γεράρδος ἐκινήθη ὡς νὰ ἤθελε νὰ μεταβῇ καὶ νὰ δώσῃ διαταγάς. Ἀλλ' ὁ Ρυβαντὲλ τὸν ἐκράτησεν ἐκ τῆς χειρός.

— Δὲν δύνασαι, τῷ εἶπεν.

— Διατί;

— Εἶσαι ὑπὸ περιορισμὸν καὶ ἀξιωματικὸς διατελῶν ὑπὸ περιορισμὸν δὲν δύναται νὰ διοικήσῃ.

— Ὦ Θεέ μου! ἀνέκραξεν ὁ Γεράρδος ὠχριῶν· ὑπὸ περιορισμόν!. . σήμερον;. . μέχρι τῆς ἑνάτης ὥρας μόνον, δὲν εἶνε ἀληθές;

— Ἀκόμη ἀργότερον, εἶπεν ὁ Ρυβαντὲλ συγκεκινημένος.

— Ὑπὸ περιορισμόν! ἐνῷ ὁ λόχος μου θὰ βαδίσῃ κατὰ τοῦ ἐχθροῦ ἐγὼ νὰ μείνω!. . εἶνε ἀδύνατον, στρατηγέ!

Ὁ Ρυβαντὲλ ἐτήρησε σιγήν.

— Οἱ ἐπίλεκτοι θὰ πολεμήσουν· οἱ

Ἐλβετοί, οἱ σωματοφύλακες, τὸ ἐλαφρὸν ἱππικὸν καὶ ἐγώ, μόνος ἐγὼ νὰ μείνω εἰς τὸ στρατόπεδον!.. Ἀλλὰ διατί, ἀφοῦ δὲν ἔπραξα τίποτε;

— Φίλτατε Λαβερνῆ, ἡσύχασε!..

— Καὶ εἰς τὸν Λουβοὰ ὀφείλω αὐτὴν τὴν αἰσχύνην, αὐτὸ τὸ ἄτιμον ὄνειδος!..

— Φίλε μου! εἶπεν ὁ Ρυβαντέλ.

— Ἀ! νὰ πάρῃ ἡ ὀργή! ἀνεβόησεν ὁ Γεράρδος σφίγγων τὴν πυγμήν. Ὁρκίζομαι ὅτι θὰ ἐκδικηθῶ σκληρῶς ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ!

Ὁ Ἰασπῖνος ὁρμήσας ἐσφράγισε τὸ στόμα τοῦ κόμητος διὰ τῆς χειρός· ὁ Ρυβαντὲλ τὸν ἐνηγκαλίσθη.

Ἀλλ' ὁ Γεράρδος ἀπαλλασσόμενος αὐτῶν ἀνεζήτησε διὰ τοῦ βλέμματος τὸν συντομώτερον δρόμον ὅπως μεταβῇ πρὸς συνάντησιν τοῦ Λουβοά.

— Δι' ὄνομα Θεοῦ! ἀνέκραξεν ὁ Ἰασπῖνος, κρατήσατέ τον, κύριε· θὰ φύγῃ καὶ θὰ συμβῇ κανὲν δυστύχημα. Εἶνε ἡ πρώτη φορὰ εἰς τὴν ζωήν του ὁποῦ βλασφημᾷ.

Ἐφάνησαν ἤδη πλησιάζοντες δειλῶς κατ' ἀρχάς, ἔπειτα ὅμως μετὰ πλείονος θάρρους οἱ στρατιῶται καὶ οἱ θεράποντες πτοηθέντες ἐκ τῆς ὀργῆς τοῦ Γεράρδου καὶ τῶν φοβερῶν λόγων, οὓς ἐπρόφερεν.

— Νὰ πάρῃ ὁ διάβολος! τῷ εἶπεν ὁ Ρυβαντέλ, σὲ ἤκουσαν ἴσως. Πρόσεξε!.. ἂν δὲν συλλογίζεσαι τὸν ἑαυτόν σου, συλλογίσου τουλάχιστον ἐμέ. Ἔχω διαταγὴν νὰ σὲ περιορίσω εἰς τὴν σκηνήν σου. Θὰ μὲ κατηγόρουν ἔπειτα ὅτι σοῦ κάμνω χάριν.

— Ἔχετε διαταγήν;.. ἐψέλλισεν ὁ Γεράρδος.

— Κύτταξε, εἶπεν ὁ Ρυβαντέλ, μοῦ ἔδωσαν καὶ ἱππεῖς διὰ νὰ σὲ φυλάττουν.

— Αὐτὸ δὰ εἶνε τὸ τελευταῖον φιλοφρόνημα! ἐψιθύρισεν ὁ ἀτυχὴς νέος, οὗ ἡ μορφὴ ἐγένετο πελιδνή. Διαταγὴ νὰ μὲ φυλάττουν... ὡς νὰ ἤμουν κακοποιὸς ἢ προδότης... ἐγώ!.. Μὴ φοβῆσαι στρατηγέ... εἶμαι καταβεβλημένος, οὐδὲν δύναμαι πλέον νὰ πράξω... ἐτελείωσεν!

Καὶ ὁ νέος ἀπεχώρησε κλονούμενος καὶ κατέπεσεν ἐπὶ μιᾶς ἕδρας εἰς τὴν εἴσοδον τῆς σκηνῆς του μὲ τὰς χεῖρας ἀδρανεῖς, μὲ τὸ πνεῦμα συγκεχυμένον, μὲ τὰ ὄμματα ἀπλανῆ. Ἡ πόρπη τοῦ τελαμῶνός του διερράγη καὶ τὸ ξῖφος προσέκρουσε κατὰ τῆς σιδηρᾶς βάσεως μιᾶς τραπέζης μετὰ πενθίμου ἀπηχήσεως.

Ὁ Ρυβαντέλ, ἀφοῦ ἐνηγκαλίσθη καὶ ἠσπάσθη τὸ ἀκίνητον ἐκεῖνο σῶμα καὶ ἔθλιψε τὰς παγερὰς του χεῖρας, συνέστησεν εἰς τοὺς ἱππεῖς νὰ ἐπαγρυπνῶσιν ἐπὶ τῆς ὑγείας τοῦ κόμητος περισσότερον ἢ ἐπὶ τῆς διαγωγῆς του καὶ ἀνταλλάξας μετὰ τοῦ Ἰασπίνου λόγους τινὰς συμπαθείας, ἀπεμακρύνθη περίλυπος.

Ἐπὶ ἀρκετὸν διάστημα χρόνου διήρκεσεν ἡ θλιβερὰ ἐκείνη κατάστασις· ὁ τόσον ἀνδρεῖος καὶ θαρραλέος ἐκεῖνος ἀνὴρ ἐφαίνετο θρηνῶν καὶ ὀλολύζων ὡς γυνή. Ὁ νευρικὸς τρόμος ἐξ οὗ ἐταράσσετο τὸ σῶμά του ἐκλόνιζε τὰ πέριξ ἔπιπλα καὶ αὐτὴν τὴν σκηνήν.

Ὁ Ἰασπῖνος ἔντρομος διὰ τὴν τόσην λύπην καὶ τὴν ὀδύνην του, προσηύχετο καὶ ἔτρεμεν ἐπίσης εἰς μίαν γωνίαν.

Οἱ φρουροῦντες ἔξωθεν τῆς σκηνῆς στρατιῶται ἔβλεπον μετ' ἀνεκφράστου οἴκτου ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὸν ἀξιωματικόν των κατεχόμενον ὑπὸ τοιαύτης ἀγωνίας, ἥτις ὡς ὅλαι αἱ ἀγωνίαι δὲν ἠδύνατο νὰ ἀπολήξῃ εἰς θάνατον.

Ἔπεται συνέχεια.

FORTUNÉ BOISGOBEY

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

— Ἐγώ! θέλετε νὰ σᾶς βοηθήσω εἰς τὴν ἀδύνατον αὐτὴν ἐπιχείρησιν, ἐγὼ ὁ ὁποῖος ἔχω τὴν πεποίθησιν ὅτι ὁ κύριος δὲ Καρνοὲλ εἶνε ἔνοχος!

— Ἡ πεποίθησίς σας θὰ ἀλλάξῃ, εἶμαι βεβαία, ἀπεκρίθη ἡ κόμησσα χωρὶς νὰ συγκινηθῇ εἰς τὰς διαμαρτυρίας ταύτας.

— Τὸ ἐπεθύμουν ἐξ ὅλης καρδίας, ἐπειδὴ δὲν ἔχω καμμίαν προσωπικῶς ἔχθραν κατὰ τοῦ κυρίου δὲ Καρνοέλ. Καὶ ἐν τούτοις, ὀφείλω νὰ σᾶς ὁμολογήσω, ὅτι δὲν εὔχομαι τὴν ἀποτυχίαν τοῦ γάμου τῆς ἐξαδέλφης μου.

Δὲν 'μπορῶ νὰ λησμονήσω ὅτι ὁ ἄνθρωπος τὸν ὁποῖον θὰ ὑπανδρευθῇ εἶνε ὁ καλλίτερός μου φίλος.

— Τὸ γνωρίζω, μοῦ τὸ εἴπατε. Δὲν νομίζετε ὅμως ὅτι θὰ τῆς ἀποδεικνύατε περισσότερον τὴν φιλίαν σας ἂν τὴν ἐμποδίζατε ἀπὸ τοῦ νὰ ἔχῃ εἰς τὸ μέλλον αἰωνίας τύψεις; Ἡ θέσις της δὲν θὰ ἦνε τρομερὰ ἐάν, μετὰ τὸν γάμον τοῦτον, ἐπανήρχετο ὁ κύριος δὲ Καρνοὲλ ἐντελῶς δικαιολογημένος, ὁ κύριος δὲ Καρνοὲλ τὸν ὁποῖον ἡ δεσποινὶς Δορζὲρ ἠγάπα μὲ ὅλην τὴν περιπάθειαν τοῦ πρώτου ἔρωτός της;

Μὴ ἀρνεῖσθε. Ἐὰν ἀπηρνήθη τὸν ἔρωτα τοῦτον, τὸ ἔκαμε, διότι ἐπίστευσεν ὅτι ὁ κύριος δὲ Καρνοὲλ εἶνε ἔνοχος πράξεως ἀτίμου, ἀλλὰ δὲν τὸν ἐλησμόνησεν. Ἡ εἰκὼν τοῦ ἀπόντος εἶνε πάντοτε ἐν τῷ νῷ της. Καὶ διὰ νὰ τὴν ἀποφύγῃ καὶ διὰ νὰ προφυλαχθῇ ἀπὸ τῆς ἐπιστροφῆς εἰς τὸ μέλλον σπεύδει νὰ συνδεθῇ ἀναποσπάστως.

Εἶμαι γυνὴ καὶ γνωρίζω τὴν γυναικείαν καρδίαν.

Ἐστὲ βέβαιος ὅτι ἡ δεσποινὶς Δορζὲρ ἀποκαμοῦσα νὰ παλαίῃ, παραδίδεται εἰς τὸν γάμον, ἐλπίζουσα ὅτι θὰ ἐπανεύρῃ τὴν ἡσυχίαν καὶ τὴν εἰρήνην.

Ἐὰν ἀνεγνώριζε βραδύτερον ὅτι τὴν ἠπάτησαν, θὰ κατηρᾶτο καθ' ὅλον τὸν βίον της τὸν δεσμόν, τὸν ὁποῖον θὰ ἐπεθύμει νὰ διασπάσῃ.

Ἡ κόμησσα μετὰ τόσης ζέσεως ὡμίλει καὶ τόσην εὐγλωττίαν ἐξεδήλουν οἱ ὀφθαλμοί της, ὥστε ὁ Μάξιμος ἠσθάνετο τὴν συγκίνησιν καταλαμβάνουσαν αὐτόν.

Δὲν εἶχεν ἔτι καταπεισθῆ, ἀλλὰ ἐταράχθη, καθὼς ὁ δικαστὴς ὁ ἀκούων ἱκανὸν δικηγόρον ὑπερασπιζόμενον μέγαν ἔνοχον.

Ταυτοχρόνως δ' ἐλυπεῖτο ὅτι τὸ ἀξιολάτρευτον τοῦτο πρόσωπον, ἐπεθύμει τόσῳ πολὺ νὰ τὸν ἰδῇ μόνον διὰ νὰ τῷ ὁμιλήσῃ περὶ τοῦ κυρίου δὲ Καρνοέλ, τοῦ ὁποίου τὰ συμφέροντα τοσοῦτῳ θερμῶς ὑπερήσπιζεν, ἂν καὶ δὲν τὸν ἐγνώριζεν.

Ναὶ μὲν ἐγνώρισε τὸν πατέρα του ἄλλοτε, ἀλλὰ δὲν ἦτο ἀρκετὴ ἡ δικαιολογία αὕτη, ἵνα ὑπερασπίζηται καθ' ἁπάντων τὸν υἱὸν κατηγορουμένου ἐπὶ κλοπῇ.

Αἴφνης τῷ ἐπῆλθεν ἰδέα τις.

Ὁ Γῶγος ἀφηγήθη τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὴν κόμησσαν, ὁ Γῶγος, τὸν ὁποῖον ἐπροστάτευεν αὕτη καὶ τὸν ὁποῖον οἱ ὑπηρέται τοῦ κυρίου Δορζὲρ κατηγόρουν ὁμοφώνως.

Δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ὑποθέσῃ τις ὅτι ἐκεῖνος ὁ μάγκας εἶχεν ἐξομολογηθῆ εἰς τὴν κόμησσαν καὶ ὅτι ἐκεῖθεν ἐφαίνετο ἡ ἀθωότης τοῦ γραμματέως της.

Ἐὰν ἐγένετο παραδεκτὴ ἡ ὑπόθεσις αὕτη, τότε ἡ διαγωγὴ τῆς κομήσσης ἦτο φυσικωτάτη.

Ἡ κυρία Γιάλτα δὲν ἤθελε νὰ παραδώσῃ τὸν Γῶγον, ἀλλ' ἐγνώριζεν ὅτι ὁ κύριος δὲ Καρνοὲλ δὲν ἦτο ἔνοχος.

Ὅθεν εὑρίσκετο ἠναγκασμένη νὰ ἐπανορθώσῃ τὸ κακὸν τὸ προξενηθὲν ὑπὸ τοῦ προστατευομένου της.

Ἐὰν οὕτως ἦσαν τὰ πράγματα, ἡ ἀθωότης τοῦ Ροβέρτου ἦτο καταφανὴς καὶ ἡ κυρία Γιάλτα εἶχε δίκαιον θέλουσα νὰ σταματήσῃ τὴν Ἀλίκην καὶ λέγουσα ὅτι μίαν ἡμέραν ἤθελε καταρᾶται τῆς μετὰ τοῦ Βινιορὺ ἑνώσεώς της.

Ἡ φιλία ἔχει τὰ ὅριά της καὶ διὰ νὰ ἐξυπηρετήσῃ τὸν φίλον του ὁ Μάξιμος δὲν ἔπρεπε νὰ ἐμποδισθῇ ἀπὸ τοῦ νὰ ἀναζητήσῃ τὴν ἀλήθειαν.

Ἐν τούτοις ἔπρεπε νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὴν κόμησσαν, τῆς ὁποίας ἡ ὁμιλία σχεδὸν τὸν κατέπεισεν.

— Νὰ βασισθῶ λοιπὸν ἐφ' ὑμῶν; τὸν ἠρώτησεν ἀφοῦ τὸν ἀφῆκε νὰ σκεφθῇ μικρόν.

— Μάλιστα, ἀνέκραξεν, εἰπέτε μου τί πρέπει νὰ κάμω!

— Σᾶς παρακαλῶ νὰ μὲ βοηθήσετε κατ' ἀρχὰς νὰ ἐπανεύρωμεν τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ.

— Δὲν ζητῶ καλλίτερον, ἀλλὰ δὲν ἠξεύρω πῶς νὰ τὸν εὕρω.

— Θὰ σᾶς εἰπῶ ἐγώ. Μοῦ ὡμιλήσατε περὶ τοῦ παιδιοῦ ἐκείνου, τὸ ὁποῖον ἐσύστησα εἰς τὸν θεῖόν σας.

Ὁ Μάξιμος μόλις ἐδυνήθη νὰ καταστείλῃ κίνημα ἐκπλήξεως, ἀλλ' ἐκρατήθη καὶ ἀνέμεινε τὴν συνέχειαν.

— Ὁ Γῶγος εἶνε πολὺ εὐφυής, ἀγαπᾷ πολὺ τὸν κύριον δὲ Καρνοὲλ καὶ εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ ἐδύνατο νὰ τὸν ἀνακαλύψῃ, ἢ τοὐλάχιστον νὰ μάθῃ τί ἀπέγεινεν αὐ-

τὸς ὁ ταλαίπωρος νέος, ἂν καὶ αὐτὸς δὲν ἐπάθαινε φοβερὸν δυστύχημα, τοῦ ὁποίου ἀγνοῶ ἀκόμη τὴν αἰτίαν.

— Ὁ ἰατρὸς μοῦ εἶπεν ὅτι εἶνε ἀδύνατον νὰ ἰατρευθῇ ἐντελῶς.

— Ὁ ἰατρὸς πάντα ἔτσι λέγει. Ἐλπίζω μάλιστα ὅτι ὁ Γῶγος θ' ἀναλάβῃ πολὺ γρήγορα. Εἶνε ἤδη ἐπὶ ποδὸς καὶ μόνον τὴν μνήμην πρέπει ν' ἀνακτήσῃ, καὶ δι' αὐτὸ ἐσκέφθην ὑμᾶς.

Ὁ Μάξιμος μὴ μαντεύων τί ἐννόει ἡ κόμησσα ἔμενε κατάπληκτος.

— Ὤ! ἔννοια σας, ἐπανέλαβε γελῶσα, ξεύρω πῶς δὲν εἶσθε ἰατρός, καὶ δι' αὐτὸ δὲν πρόκειται νὰ θεραπεύσετε αὐτὸ τὸ παιδὶ κατὰ τοὺς ὅρους τῆς ἐπιστήμης. Ὁ κύριος Βιλαγὼς ἔκαμεν, ὡς πρὸς αὐτό, ὅ,τι ἦτο δυνατόν, καὶ ἐπέτυχε νὰ τὸν ἰατρεύσῃ φυσικῶς. Ἐκείνου λοιπὸν τὸ ἔργον ἐτελείωσε καὶ ἀρχίζει τὸ ἰδικόν σας.

— Τὸ ἰδικόν μου! δὲν βλέπω καλὰ καλά, ποῖον εἶνε.

— Ἀκούσατέ με μέχρι τέλους καὶ θὰ ἴδητε ὅτι δὲν ἀπατῶμαι. Ὁ Γῶγος σᾶς ἀγαπᾷ πολύ, δὲν εἶν' ἀλήθεια;

— Πιστεύω. Πρό τινων ἑβδομάδων τὴν νύκτα μὲ παρηκολούθουν δύο τρεῖς κακοποιοί, ἀπὸ τοὺς ὁποίους μ' ἔκαμε νὰ διαφύγω ἐπιτυχῶς.

— Θὰ τοῦ ἀποδείξετε καὶ σεῖς τὴν εὐγνωμοσύνην σας ἂν πᾶτε νὰ τὸν ἰδῆτε.

— Τρεῖς φοραὶς ἐπῆγα ἀφ' ὅτου ἠσθένησε, καὶ ἡ μάμμη του ἀντέστη νὰ τὸν ἰδῶ.

— Δὲν θ' ἀντιστῇ πλέον, ἂν τῆς εἰπῆτε ὅτι πηγαίνετε ἐκ μέρους μου. Διὰ νὰ μὴ ἀμφιβάλλῃ δὲ λάβετε αὐτὸ τὸ δακτυλίδιον, εἶπεν ἡ κόμησσα Γιάλτα τείνουσα τῷ Μαξίμῳ τὴν χεῖρά της φέρουσαν περὶ τὸν μικρὸν δάκτυλον, χρυσὸν δακτύλιον, κεκοσμημένον ὑφ' ἑνὸς ἀμεθύστου.

Βγάλετέ το σεῖς, προσέθηκεν.

Ὁ Μάξιμος ὑπήκουσε καὶ ἠσπάσθη μάλιστα τὴν χεῖρα ἐκείνην, τὴν ὁποίαν δὲν ἀπέσυρεν ἅμα τὰ χείλη του τὴν ἐπέψαυσαν.

— Σᾶς μεταδίδω μυστικὸν τοῦ ὁποίου εἶμαι βεβαία δὲν θὰ καταχρασθεῖτε, ἐπανέλαβεν ἠρέμα ἡ κόμησσα. Ἡ κυρία Πιριὰκ ἔχει παράξεναις ἰδέαις. Ἡ γυνὴ αὐτὴ ἀνήκει εἰς ὑψηλοτέραν θέσιν διὰ τῆς γεννήσεώς της παρ' ἐκείνην, εἰς τὴν ὁποίαν τὴν ἔθεσεν ὁ γάμος της. Ἐτήρησε δὲ τὴν ὑπερηφάνειάν της καὶ δὲν ἐμπιστεύεται κανένα ἄλλον ἐκτὸς ἐμοῦ. Οὐδέποτε ἔρχεται ἐδῶ, ἀλλὰ πάντοτε ἀκολουθεῖ τὰς συμβουλάς μου, εἰς ἀνάμνησιν τῶν ὑποχρεώσεων τοῦ υἱοῦ της πρὸς τὸν πατέρα μου. Τὸ δακτυλίδιον αὐτὸ ἔχει τὴν δύναμιν νὰ τὴν κάμῃ νὰ ὑπακούῃ ἅμα ἔχω τίποτε νὰ τῆς ζητήσω.

Θὰ τῆς τὸ δείξετε καὶ θὰ τῆς 'πῆτε ὅτι τὴν παρακαλῶ νὰ σᾶς ἀφήσῃ μόνον μετὰ τοῦ Γώγου . . . νὰ σᾶς τὸν ἐμπιστευθῇ ὅπως θὰ τὸν ἐνεπιστεύετο εἰς ἐμέ.

— Πολὺ καλά. . . ἀλλὰ τί θὰ 'πῶ εἰς αὐτὸ τὸ παιδί;

— Ὅ,τι νομίζετε ὅτι εἶνε ἱκανὸν νὰ τοῦ ἐξυπνήσῃ τὴν εὐφυΐαν καὶ νὰ τοῦ ἐπαναφέρῃ τὴν μνήμην. Θὰ τοῦ ὁμιλήσετε περὶ τῆς δεσποινίδος Δορζὲρ καὶ τοῦ κυρίου δὲ Καρνοέλ. Ἐὰν δὲν ἐπιτύχετε κατὰ τὴν πρώτην σας αὐτὴν ἐπίσκεψιν, θὰ κάμετε καὶ δευτέραν. Εἶμαι βεβαία, ὅτι ὁ Γῶγος θ' ἀποκτήσῃ τὴν μνήμην ἐρωτώμενος ἀπὸ σᾶς καὶ θὰ μᾶς δώσῃ καὶ πληροφορίας ὡς πρὸς τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ.

Ἐννοεῖτε βέβαια, ὅτι σεῖς θὰ ἐνεργήσετε καλλίτερον παρ' ὅ,τι θὰ ἐνήργουν ἐγώ. Ὁ Γῶγος εἶνε μὲν ἀφωσιωμένος εἰς ἐμέ, ἀλλὰ εἶνε καὶ δειλός, ἐνῷ ἀπὸ σᾶς διαφέρει.

Ἄλλως τε ἔχω καὶ ἄλλην αἰτίαν νὰ μὴ τὸ ἐξετάσω ἐγὼ ἡ ἰδία. Ὁ Βιλαγὼς εἶνε ὁ αὐστηρότερος ἰατρὸς καὶ μοῦ ἀπαγορεύει τὰ πάντα, προφασιζόμενος τὰς ἐπικινδύνους συγκινήσεις. Ἂν ἤξευρεν ὅτι φροντίζω τώρα διὰ τοὺς δύο ἐραστὰς θὰ ἐθύμωνε . . .

— Τὸ πιστεύω, διότι προτοῦ μοῦ ἐπιτρέψει νὰ σᾶς 'δῶ μὲ ὤρκισε νὰ μὴ σᾶς 'πῶ λέξιν διὰ τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ ἢ τὸν Γῶγον. Καὶ ὁ Θεὸς ξεύρει πόσον πταίω ἐγὼ ποῦ δὲν ἐκράτησα τὴν ὑπόσχεσίν μου.

— Δὲν θὰ μάθῃ τίποτε, διότι θὰ ἦσθε ἐχέμυθος. Τὸ μυστικὸν τοῦ σχεδίου μας θὰ μείνῃ μεταξύ μας ἕως οὗ ἐπιτύχωμεν. Καὶ ἤδη ὅτε ἐκλείσθη ἡ συμμαχία μας, σᾶς παρακαλῶ νὰ μὴ χάσετε οὔτε στιγμήν, ἀλλὰ νὰ τρέξετε εἰς τὸν Γῶγον.

Ὁ Μάξιμος ἠγέρθη. Ἐννόησεν ὅτι ἡ κόμησσα τὸν ἀπέπεμπεν εὐγενῶς, καὶ ὅμως ἐπερίμενε, μίαν ἔτι λέξιν, ἓν ἔτι βλέμμα. Ὑπέθετεν ὅτι ἤξιζε κάτι παραπάνω ἢ τὸ ὄνομα τοῦτο τῆς φιλίας.

— Νομίζετε ὅτι θὰ σᾶς ὡμιλοῦσα ἔτσι ἂν μοῦ ἦσθε ἀδιάφορος; ἐπανέλαβεν ἡ κόμησσα Γιάλτα μαντεύσασα τὰς σκέψεις του.

Καὶ οἱ ὀφθαλμοί της ἔλεγον πλειότερα ἔτι.

Μικροῦ δεῖν ὁ Μάξιμος ἔπιπτε γονυκλινής, ἂν μὴ ἡ θαλαμηπόλος εἰσήρχετο ἐν λίαν εὐθέτῳ ὥρᾳ ἵνα κωλύσῃ ἐρωτικὴν ἐκδήλωσιν λίαν πρώϊμον τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ.

— Θὰ ἐπανιδοθῶμεν, κύριε, προσέθηκεν ἡ κόμησσα μετὰ μειδιάματος πλήρους ὑποσχέσεως. Ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ μὲ κάμετε νὰ περιμένω τὴν ἐπίσκεψίν σας, καὶ ἴσως μετ' οὐ πολὺ λάβω τὴν εὐχαρίστησιν νὰ σᾶς συναντήσω εἰς τοῦ θείου σας, διότι πρῶτον τὸν κύριον Δορζὲρ καὶ τὴν ἀξιολάτρευτον θυγατέρα του θὰ ἐπισκεφθῶ ἅμα ἐξέλθω.

Β'

Πρὶν ἢ ἐξέλθῃ τῆς αὐλῆς τοῦ μεγάρου ὁ Μάξιμος ἐφύλαττε τὴν σοβαρότητα ἀνθρώπου εὐγενοῦς ἐπιστρέφοντος ἐξ ἐπισκέψεως, ἀλλ' ἅμα εὑρέθη ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου, μακρὰν τῆς θέας τοῦ ὑψηλοσώμου θυρωροῦ τῆς κομήσσης, ἤρχισε νὰ ὁμιλῇ καὶ νὰ χειρονομῇ μόνος ὡς τρελὸς ἢ ποιητής, διότι πρὸς τὰς δύο ταύτας κατηγορίας τῶν ἀνθρώπων οἱ ἐρασταὶ ὁμοιάζουσι πλειότερον. Τὴν φορὰν ταύτην καὶ ἡ καρδία καὶ ἡ κεφαλή του ἦσαν αἰχμάλωτοι, καὶ ἂν ἡ κόμησσα Γιάλτα προπέμπουσα αὐτὸν τὸν διέτασσε νὰ ριφθῇ εἰς τὸν Σηκουάναν, θὰ τὸ ἔπραττεν εὐχαρίστως. Εὐτυχῶς ἠρκέσθη μόνον νὰ τὸν στείλῃ εἰς Μπατιγνιὸλ εἰς τῆς κυρίας Πιριάκ· ἀλλὰ καὶ πάλιν ὁ Μάξιμος ἐθυσίαζε τὰ συμφέροντα σπεύδων εἰς τὴν ἀποστολὴν ταύτην.

Νὰ ἐρωτήσῃ τὸν Γῶγον ἐπὶ σκοπῷ νὰ ἐπανεύρῃ τὸν κύριον δὲ Καρνοὲλ ἦτο καθαρὰ ἀντίφασις εἰς τὰς προτέρας ἀποφάσεις του.

Τὴν πρωΐαν ἀκόμη ὁ Μάξιμος ἦτο καταγοητευμένος διὰ τὸν γάμον τοῦ φίλου του Βινιορύ, καὶ τώρα, ἔσπευδε νὰ ἐμποδίσῃ τὸν γάμον τοῦτον.

Ἐνήργει δηλαδὴ ὡς δικηγόρος ἐγκαταλιμπάνον τὸν πελάτην του ἵνα ὑποστηρίξῃ τὸν ἀντιδικόν του.

Ἦτο ἀκριβῶς προδοσία ἡ πρᾶξίς του. Καὶ ὅμως δὲν ἠσθάνετο τύψεις. Τί τὸν ἐνδιέφερον νῦν τὰ καθήκοντα τῆς φιλίας. Ἅπαντα τὰ αἰσθήματα, ἅτινα τὸν ἐνεψύχουν, ἀνέλυσαν ὡς κηρὸς εἰς τὴν πρώτην θερμότητα τοῦ γεννωμένου ἔρωτος.

Πρέπει πρὸς τούτοις νὰ εἴπωμεν ὅτι οἱ λόγοι τῆς κομήσσης σχεδὸν τὸν κατέπεισαν καὶ ὅτι νῦν δὲν ἦτο πεπεισμένος περὶ τῆς ἐνοχῆς τοῦ Ροβέρτου δὲ Καρνοέλ. Ἡ ὑπόθεσις μόλα ταῦτα ἦτο λίαν σκοτεινὴ καὶ λίαν πιθανὸν ἦτο ν' ἀπατηθῇ τις.

Ἔλεγε δὲ καθ' ἑαυτόν, ὅτι ἔρευνα ἀκριβὴς δὲν ἦτο ἀνωφελής, καὶ πρὸς τὸ συμφέρον τῆς Ἀλίκης, ἡ ὁποία δὲν ἔπρεπε νὰ νυμφευθῇ ἐκ πείσματος, ἐὰν ὁ πρῶτος ἐραστής της δὲν ἦτο ἀνάξιος αὐτῆς.

Ὁ κύριος Δορζὲρ δὲν ἤθελε δυσαρεστηθῇ ἂν ὁ ἀνεψιὸς ἐπανώρθου σκληρὸν ἀδίκημα.

Ἔμενεν ἤδη ὁ Βινιορύ, ὁ ὁποῖος δὲν ἤθελε βεβαίως χρεωστεῖ ὑποχρέωσιν εἰς τὸν Μάξιμον ἐπαναφέροντα εἰς τὴν σκηνὴν ἀντίπαλον, τὸν ὁποῖον ἦτο ἀδύνατον νὰ ὑποσκελίσῃ, ἐνόσῳ ἦτο παρών.

Ἀλλ' ὁ Βινιορὺ ἦτο φύσεως συνδιαλλακτικῆς καὶ ὁ ἔρως του ἤθελε κατασιγάσει μετὰ καιρόν, ἄλλως τε δὲ ἐπαρηγορεῖτο ἀρκετὰ γενόμενος συνέταιρος τοῦ Τραπεζίτου, πρόοδον τὴν ὁποίαν ὤφειλεν εἰς τὸ σχέδιον τοῦτο τοῦ γάμου τὸ συλληφθὲν ὑπὸ τοῦ κυρίου Δορζέρ.

Ὁ Μάξιμος καθησυχάσας ἤδη τὴν συνείδησίν του διὰ τῶν δικαιολογήσεων τούτων, ἔλαβεν ἅμαξαν ἵνα τὸν μεταφέρῃ εἰς τὴν ὁδὸν Καρδινέ.

Οἱ ἄνθρωποι, τοὺς ὁποίους κυβερνᾷ τὸ πάθος, ἔχουσι πάντοτε ἐν χρήσει πλῆθος σοφισμάτων, διὰ τῶν ὁποίων δικαιολογοῦσι πρὸς ἑαυτοὺς τὰς μᾶλλον ἐναντίας πρὸς τὴν λογικὴν πράξεις.

Ἐκ τῆς λεωφόρου Φρεΐδλανδ ἕως τὴν Μπατιγνιὸλ τὸ διάστημα δὲν εἶνε μικρόν, ἀλλ' ὁ Μάξιμος δὲν ἔπληττε, διότι ἐξήταζεν ἀδιακόπως τὸν δακτύλιον τῆς κομήσσης, τὸν ὁποῖον ἐπέρασεν εἰς τὸν δάκτυλον, ὅπου συνήθως οἱ ἐρασταὶ περῶσι τοὺς δακτυλίους τῶν ἀρραβώνων των.

Ἦτο φαίνεται γεγραμμένον ὁ Μάξιμος νὰ φέρῃ καθ' ὅλον του τὸν βίον κοσμήματα μὴ ἀνήκοντα εἰς αὐτόν. Μετὰ τὸ βραχιόλιον, τὸ δακτυλίδιον, ἀλλ' ὁποία διαφορά.

Τὸ πρῶτον τῷ ἀνεμίμνησκε δυσάρεστα συμβάντα, ἐνῷ τὸ δεύτερον ἦτο σχεδὸν ὑπόσχεσις.

Ἡ κόμησσα Γιάλτα ἐμπιστευομένη πρὸς αὐτὸν τὸν δακτύλιον δὲν εἶπε τίποτε περὶ ἀποδόσεως καὶ ἤλπιζεν ὁ Μάξιμος ὅτι θὰ τῷ ἐπέτρεπε νὰ τὸν φυλάξῃ. Σχεδὸν ἐξελάμβανεν ὡς ἐρωτικὸν δῶρον τὸ φυλακτήριον τοῦτο, εἰς τὸ ὁποῖον ὤφειλεν ἡ κυρία Πιριὰκ νὰ ὑπακούσῃ.

Ἡ φαντασία του συχνάκις ἔπλαττε τοιαῦτα ὄνειρα.

Ἐν τούτοις ἐβιάζετο νὰ πληροφορηθῇ τὴν λύσιν τόσων αἰνιγμάτων, τὴν ὁποίαν εἶχε βεβαίως ἐκεῖνος ὁ μικρὸς Γῶγος.

Διὰ νὰ τύχῃ τῆς εὐμενείας τῆς κομήσσης ἔπρεπε ν' ἀρχίσῃ ἐκτελῶν τὰς διαταγάς της μετὰ ζήλου καὶ εὐφυΐας καὶ πρὸς τοῦτο παρεσκευάζετο, ἐνῷ ἔβαινεν ἐκεῖ.

Ἔφθασεν εἰς τὴν γωνίαν τοῦ μπουλβὰρ Μαλὲρμπ καὶ τῆς ὁδοῦ Καρδινὲ καὶ κατῆλθεν ἐκ τῆς ἁμάξης του ἵνα εἶνε ἐλευθερότερος εἰς τὰς κινήσεις του.

Εὗρεν εὐκόλως τὴν παλαιὰν οἰκίαν ὅπου εἶχεν ἔλθει καὶ ἄλλοτε καὶ εἰσῆλθε μὲ βῆμα ἀποφασιστικόν.

Διὰ τῆς ὑαλωτῆς θύρας τοῦ θυρωρείου ὁ Μάξιμος διέκρινε τὴν κυρίαν Πιριὰκ ἐργαζομένην εἰς κέντημά τι.

Ἤνοιξε τὴν θύραν χωρὶς νὰ κτυπήσῃ. Ἡ κυρία Πιριὰκ τὸν ἀνεγνώρισεν ἀμέσως καὶ ἠγέρθη ζωηρῶς, ὡσεὶ θέλουσα νὰ τῷ ἐμποδίσῃ τὴν εἴσοδον.

— Κυρία, εἶπε χωρὶς νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψει τὴν ἥκιστα ἐνθαρρυντικὴν ταύτην ὑποδοχήν, σᾶς παρακαλῶ νὰ συγχωρήσετε τὴν ἀδιακρισίαν μου, ἀλλ' ἦλθα τόσαις φοραῖς τόρα διὰ νὰ ἰδῶ τὸν Γῶγον καὶ δὲν εἴχατε ποτὲ τὴν καλοσύνην νὰ μὲ δεχθῆτε. Σήμερα καὶ 'γὼ παραβιάζω τὴν ἀπαγόρευσιν διὰ λόγους, τοὺς ὁποίους θὰ σᾶς ἐξηγήσω ἂν θέλετε νὰ μ' ἀκούσετε.

Ὁ Μάξιμος ἐξεφράζετο καθαρώτατα. Ἐπεθύμει νὰ δείξῃ εἰς τὴν κυρίαν Πιριὰκ ὅτι δὲν ἦτο τόσον ἀγαθός, ὥστε νὰ τὴν ἐκλαμβάνῃ ὡς ἀληθῆ θυρωρόν. Ἐμάντευσε τὸν σκοπόν του καὶ ἀπήντησε ταπεινῶς.

— Καλέ μου κύριε, ἀπατᾶσθε, τῷ εἶπε. Καθένας 'μπορεῖ νὰ ἐμβῇ εἰς τὸ θυρωρεῖόν μου καὶ ἂν δὲν εἴδατε ἀκόμη τὸ παιδί μου, φταίει ὁ ἰατρὸς ποῦ δὲν ἐπιτρέπει νὰ βλέπῃ κανένα. Ἤτανε πολὺ ἄρρωστο καὶ εἶνε ἀκόμη.

— Καὶ ὅμως εἶνε πολὺ καλλίτερα, τὸ 'ξεύρω, καὶ ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ ἀντισταθῆτε νὰ τοῦ ὁμιλήσω.

— Λυποῦμαι πολὺ ὅτι θ' ἀρνηθῶ, διότι ὁ μικρὸς ἤθελε χαρεῖ πολὺ νὰ σᾶς ἴδῃ, ἄλλως τε καὶ ἡ ἐπίσκεψίς σας μᾶς τιμᾷ πολύ, ἀλλὰ εἶνε ἀδύνατον. Ὁ Γῶγος δὲν εἶνε εἰς κατάστασιν νὰ 'μιλῇ ἀκόμη.

— Οὔτε καὶ μὲ τὴν κυρίαν κόμησσαν Γιάλτα;

Ἡ χήρα Πιριὰκ ἠσθάνθη ἐλαφρὰν φρικίασιν μὴ διαφυγοῦσαν τὸ προσεκτικὸν βλέμμα τοῦ Μαξίμου, ἀλλ' ἀπεκρίθη ἄνευ δυσκολίας·

— Ἡ κυρία αὐτὴ βεβαίως δὲν θὰ ἔλθῃ ἐδῶ, ἂν καὶ ἐνδιαφέρεται πολὺ διὰ τὸ ταλαίπωρό μου τὸ παιδί, ἀλλὰ καὶ ἂν ἤρχετο θὰ τῆς τὸ ἐζητοῦσα χάριν νὰ μὴ ἀπαιτήσῃ νὰ τὸ 'δῇ.

— Ἐκείνη δὲν θὰ ἔλθῃ βέβαια, καὶ δι' αὐτὸ μ' ἔστειλεν ἀντ' αὐτῆς.

— Δὲν ἐγνώριζα ὅτι ἔχετε τὴν σχέσιν της.

— Μόλις πρὸ μιᾶς ὥρας τὴν ἀφῆκα, καὶ μὲ παρεκάλεσε νὰ ἰδῶ τὸν Γῶγον, καὶ μάλιστα νὰ τὸν πάρω εἰς τὸν περίπατον!

Ἕπεται συνέχεια. ΑΙΣΩΠΟΣ

J. J. AVIAS

Η ΤΥΦΛΗ ΒΑΣΙΛΟΠΑΙΣ

Πυκνὴ ὁμίχλη ἐγείρεται βαρέως ἀπὸ τῶν ὀχθῶν τοῦ ποταμοῦ, ἐπιμηκύνεται καὶ ἑλισσομένη ὡς ὄφις γιγαντιαῖος, περισφίγγει μὲ τοὺς εὐρεῖς αὐτοῦ δακτύλους 's τοὺς προμαχῶνας, ὅπου ἡ φωνὴ τῶν φρουρῶν ἀντηχοῦσα κατὰ διαλείμματα, ἐκλείπει βαθμηδὸν καὶ σβέννυται. Ἡ πόλις κοιμᾶται· τὸ βασιλικὸν παλάτιον ὑπνώττει ἐπίσης, μὲ τὴν κεφαλὴν κεκρυμμένην ὑπὸ τὰς πτυχὰς πελωρίου μελανοῦ νέφους.

Αἱ πυραὶ καὶ τὰ φῶτα εἶνε ἐσβεσμένα, αἱ θύραι τῶν οἰκιῶν κεκλεισμέναι, αἱ πλατεῖαι καὶ αἱ ὁδοὶ ἔρημοι. Ἡ πνιγηρὰ θερμότης, ἥτις ἀνέρχεται μετὰ τῆς ὁμίχλης εἰς νοσώδεις ἀναθυμιάσεις ἀπὸ τῆς γῆς, ὑγρᾶς ἔτι ἐκ τῆς καταιγίδος, διαχύνεται ἐν τῇ ἀτμοσφαίρᾳ καὶ βαρύνει τὰ στήθη τῶν κοιμωμένων κατοίκων, πληροῦσα τὰ ὄνειρά των μὲ τ' ἀπεχθῆ ἰνδάλματα τοῦ ἐφιάλτου. Πανταχοῦ σκιά, πανταχοῦ σιωπή, τὴν ὁποίαν μόλις διαπερᾷ πού καί που στεναγμὸς ἢ ἀόριστος γόος.

Καὶ αἴφνης, διασχίζουσα τὴν νυκτίαν σιγήν, ἀντηχεῖ παρατεταμένη κραυγή· εἶτα ἡ θρηνώδης φωνὴ τῶν κωδώνων, αἱ προσκλήσεις εἰς τὰ ὅπλα, ὁ θόρυβος πλήθους ἐκπεπληγμένου. Τὴν πόλιν ἅπασαν πορφυροῖ ἡ ἀντανάκλασις θαμβούσης πυρᾶς· καὶ ἐκεῖ ὑψηλά, ἐπὶ τοῦ ἀπεράντου ὄγκου τοῦ βασιλικοῦ παλατίου, φοβεραὶ ὄψεις ὄφεων τεραστίων, φανταστικῶν δρακόντων, ὑδρῶν μὲ κεφαλὰς πολυπλασιαζομένας, παρεμπλέκουσι τοὺς πύργους, ἕρπουσι κατὰ μῆκος τῶν τοίχων, καὶ κινοῦσι τὰς πτέρυγας ἐν κατακλυσμῷ σπινθήρων. Πυρκαϊά! Ἄνεμος αἰφνηδίως ἐγερθείς, συστρέφει τὰ αἱματόεντα νέφη καὶ ὑψοῖ πρὸς τὸν αἰθέρα τὸν μελανὸν καπνόν, ὃν διασχίζουσι πύριναι σπειροειδεῖς.

Ἀπερίγραπτος ἐπικρατεῖ σύγχυσις. Γυναῖκες ἡμίγυμνοι ἐκφεύγουσι τοῦ ἀνακτόρου καὶ τρέχουσιν ἐξηγριωμέναι μὲ ἄτακτον κόμην, στρατιῶται καὶ θεράποντες ὁρμῶσι πρὸς ἐπίσχεσιν τοῦ κακοῦ, μυρίαι διασταυροῦνται διαταγαί, καὶ ἐφ' ὅλων τούτων ἀντηχεῖ ὁ τριγμὸς τῆς πυρκαϊᾶς, ὁ κρότος τῶν καταρρεόντων τοίχων, τῶν συντριβομένων δαπέδων, τῶν συστρεφομένων σιδήρων καὶ τῶν δοκῶν. Εἶτα, κατισχύσασα ὅλου τοῦ θορύβου, ἀντηχεῖ ἄπελπις ἀνακραυγή, ὑπὸ μυρίων ἐπαναληφθεῖσα στομάτων: Ἡ βασιλοποῦλες! ἡ βασιλοποῦλες!

Ἐφ' ὑψηλοῦ πύργου, ἐν τῇ ἀριστερᾷ τοῦ ἀνακτόρου πρέρυγι, ἐν μέσῳ τῶν φλογῶν, αἵτινες ὡς γλῶσσαι ἐρυθραὶ λείχουσιν ἤδη τοὺς τοίχους, ἐπιφαίνονται αἱ τρεῖς βασιλόπαιδες, ἐκτείνουσαι τοὺς βραχίονας καὶ διὰ παρατεταμένων θρήνων καλοῦσαι εἰς βοήθειαν. Δὲν σκέπτονται πλέον ἢ περὶ τοῦ ἐπείγοντος κινδύνου, καὶ πᾶσαι αἱ προσπάθειαι τῶν ἐργατῶν στρέφονται πρὸς τὸ μέρος τοῦτο. Ταχέως αἱ κλίμακες! βοήθειαν! Τιμαὶ καὶ πλούτη εἰς τὸν σώσοντα τὰς ἡγεμονίδας!

Πλὴν αἱ ὑποσχέσεις πᾶσαι ἀποβαίνουσιν εἰς μάτην. Μόλις αἱ κλίμακες ἐγγίζουσι τοὺς τοίχους καὶ οἱ τοῖχοι καταρρέουσι. Μίαν μόνον ἐδυνήθησαν νὰ τοποθετήσωσιν ἐπὶ τοῦ πύργου· ἀλλὰ πέριξ αὐτῆς κυματίζουσιν ὑπὸ τοῦ ἀνέμου σημαῖαι πυρός, ἐρυθραὶ ἁρπάγαι, ἕτοιμαι νὰ συλλάβωσιν ὡς κακοποιὰ πνεύματα, καὶ νὰ καταστρέψωσιν, ὅν τινα ἤθελεν ἀποτολμήσει τὴν ἀνάβασιν. «—Μίαν τῶν θυγατέρων μου ὡς σύζυγον, εἰς ἐκεῖνον ὅστις θὰ τὰς σώσῃ!» λέγει ὁ βασιλεύς. Ἀλλ' οὔτε βαρῶνοι, οὔτε ἱππόται, οὔτε στρατιῶται ὑπερήφανοι, οὔτε ὑπηρέται ἀφωσιωμένοι, τολμῶσι πλέον νὰ ψηφίσωσι τὸν βέβαιον τοῦτον θάνατον, καὶ ἐκεῖ ὑψηλὰ ἐπὶ τοῦ πύργου, αἱ τρεῖς βασιλόπαιδες, μὴ ἐλπίζουσαι πλέον εἰς βοήθειαν, ὑψοῦσι τὰ ὄμματα πρὸς τὸν οὐρανόν, σταυροῦσι τὰς χεῖρας καὶ προσεύχονται. Ἀλλ' ἐξαίφνης κραυγὴ μεγαλητέρα καὶ διαρκεστέρα τῶν ἄλλων, κραυγὴ φόβου συγχρόνως καὶ ἐλπίδος, ἐγείρεται πρὸς αὐτάς, ἐπὶ τῇ θέᾳ ἀνδρὸς ἀγνώστου, ὅστις ἀναρριχᾶται μεθ' ὑπερφυοῦς εὐστροφίας τὴν σιδηρᾶν κλίμακα, τὴν ἐστηριγμένην ἐπὶ τοῦ πύργου.

Δεκακισχίλια στήθη πνευστιῶσιν ἐξ ἀγωνίας καὶ ἅπαντα τὰ βλέμματα ἀκολουθοῦσι τὴν παράτολμόν του προσπάθειαν· καὶ ἤδη τὸν βλέπουσι σχεδὸν εἰς τὸ ὕψος τοῦ πύργου. Εἶνε ὑπέρφρων ἱππότης, ὑψηλός, νευρώδης, φωτιζόμενος ὑπὸ τῶν φλογῶν καὶ σείων περὶ τὴν κεφαλὴν ὄγκον μελανῆς κόμης. Ἰδοὺ τέλος, ἔφθασεν. Ἀλλ' αἱ βασιλόπαιδες εἶνε τρεῖς καὶ δὲν δύναται νὰ σώσῃ ἢ μίαν καὶ μόνην. Ἐκείνη ἣν θὰ σώσῃ ἔσται σύζυγός του· ἐκλέγει τὴν ὡραιοτέραν, τὴν πρωτότοκον. Πεφορτισμένος διὰ τοῦ βάρους της ὀλισθαίνει καὶ σῶος φθάνει εἰς τὴν γῆν.

Ἀλλὰ πάραυτα ἀρχίζει ἐκ νέου τὴν ἀνάβασιν, καὶ τῇ ἀληθείᾳ ἡ τόλμη του εἶνε ὑπεράνθρωπος, διότι ὁλόκληρος ὁ πύρ-

---

1. Ἐν τῷ μυθιστορήματι τούτῳ, κατὰ τυπογραφικὴν ἀβλεψίαν παρεισέφρησαν τὰ ἑξῆς λάθη: Ἐν σελίδι 213, στήλῃ δευτέρᾳ, στίχῳ τρίτῳ: ***Καὶ ἂν*** ἀντὶ ***Καὶ ὅμως κατὰ τὴν ἀνεμοζάλην***, ἀντὶ ***κατὰ τῶν ἀνεμούλων***.

γος καίεται καὶ αἱ ἀπομένουσαι ἐπὶ τῆς κορυφῆς ἡγεμονίδες φαίνονται ἀπωλολυῖαι. Πλὴν ἔτι ἅπαξ φθάνει μέχρις αὐτῶν· πάλιν λαμβάνει εἰς τοὺς βραχίονάς του τὴν ὡραιοτέραν καὶ τὴν σώζει. Οὐδὲν φαίνεται ἀδύνατον εἰς τὸν τολμητίαν καὶ διὰ τρίτην φορὰν ὁρμᾷ, ἐν ᾧ ἡ βασιλόπαις, ἡ μένουσα μόνη ἐπὶ τοῦ πύργου, ἡ νεωτέρα τῶν τριῶν, τῷ κάμνει σημεῖον νὰ μὴ ἀναβῇ, διότι θάνατος τὸν περιμένει. Καὶ ἐν τούτοις, ἰδοὺ ἀνῆλθε παρ' αὐτῇ, καὶ τὴν λαμβάνει εἰς τὰς ἀγκάλας του, φαίνεται δ' ὅτι ὀλίγον τὸν βαρύνει, διότι εἶνε πολὺ μικρά, πολὺ ἰσχνή, ἡ τρίτη βασιλόπαις, ἡ ὀλιγώτερον ὡραία· ὁ πύργος κλονίζεται ἤδη, ἡ κλίμαξ ταλαντεύεται, καὶ καθ' ἣν στιγμὴν πατῶσιν ἐκεῖνοι τὴν γῆν, ὁ τοῖχος καταρρέει μετὰ μεγάλου πατάγου. Ἡ μικρὰ βασιλόπαις ἐσώθη, ἀλλ' ἔτυψε τὸν θαρραλέον ἄγνωστον δοκός, καὶ οἱ ὑπηρέται τοῦ παλατίου τὸν ἀπήγαγον ἀναίσθητον εἰς τὰς ἀγκάλας των.

*
* *

Παρῆλθον ἑβδομάδες τινά. Ἐργάται ἀπειροπληθεῖς, ἐργαζόμενοι ἀκαταπαύστως ἡμέρας καὶ νυκτός, ἐπανήγειραν, ὡς διὰ μαγείας, τοὺς ἠρειπωμένους τοίχους τοῦ βασιλικοῦ παλατίου, καὶ κατεσκεύασαν διὰ τὰς ἡγεμονίδας ὡραιότατον διαμέρισμα. Εὑρίσκονται ὁμοῦ καὶ αἱ τρεῖς, ὁμιλοῦσαι μετὰ τῶν κυριῶν τῆς τιμῆς, πλήρεις ἐναγωνίου ἀνυπομονησίας, διότι σήμερον ἀκριβῶς ὁ σωτήρ των, ὁ ἄγνωστος νεαρὸς κύριος, ἀναρρώσας ἐπὶ τέλους, θὰ ἔλθῃ, κατὰ τὴν ὑπόσχεσιν τοῦ βασιλέως, νὰ ἐκλέξῃ ἥν τινα θέλει ἐκ τῶν τριῶν ἡγεμονίδων ὡς σύζυγον.

— Πόσον εἶνε ὡραῖος! λέγει ἡ μία.

— Ὤ! λέγουσιν αἱ δύο ἄλλαι σταυροῦσαι τὰς χεῖρας μετὰ θαυμασμοῦ.

— Ἀχ! στενάζουσι κρύφα αἱ κυρίαι τῆς τιμῆς.

— Διατί στενάζετε; ἐρωτᾷ μία τῶν βασιλοπαίδων. Μήπως εἶσθε ζηλότυποι, κυρίαι μου; Αὐτὸ εἶνε πολὺ κακόν!

Καὶ αἱ ἡγεμονίδες γελῶσιν.

Ἀλλ' αἱ κυρίαι τῆς τιμῆς δὲν γελῶσιν. Στενάζουσιν ἀκόμη, καὶ μία ἐξ αὐτῶν διηγεῖται:

— Φεῦ! ὁ ὡραῖος ἄγνωστος κύριος, πληγεὶς ὑπὸ τῆς πυρικαύστου δοκοῦ, ἥτις τὸν ἀνέτρεψε, φαίνεται ὅτι ἠλλοιώθη ἐντελῶς· εἶνε χωλός, κεκυρτωμένος, ἔχει τὸ πρόσωπον πλῆρες οὐλῶν, ὁ ὀφθαλμός του ἐξωρύχθη, ἡ κόμη του ἔπεσεν, οἱ ὀδόντες του ἐθραύσθησαν, ἡ σιαγών του ἐξηρθρώθη—φρικώδης εἰς θέαν!

— Ὤ! λέγουσιν αἱ δύο μεγαλείτεραι βασιλόπαιδες, καλύπτουσαι τοὺς ὀφθαλμοὺς διὰ τῶν χειρῶν, ὁποία φρίκη!

Ἀλλ' ἡ νεωτέρα τῶν τριῶν ἐγείρεται, ἐξέρχεται καὶ τρέχει εἰς τὸ δωμάτιόν της, ἐν τῷ ὁποίῳ ἐγκλείεται. Τοποθετεῖται ἐνώπιον κατόπτρου, κρατοῦσα μικρὰν χρυσῆν ψαλλίδα καὶ παρατηρεῖ ἐπὶ μακρὸν τοὺς ὡραίους μεγάλους μέλανας αὐτῆς ὀφθαλμούς, τὸ μόνον τοῦ προσώπου της θέλγητρον.

— Ἀ! λέγει χαμηλοφώνως· δι' ἐμὲ θὰ εἶνε πάντοτε ὅπως τὸν εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου τὸ πρῶτον, ἰδανικῶς ὡραῖος.

Καὶ κράκ, κράκ, διὰ δύο μικρῶν ταχέων πληγμάτων, ἡ μικρὰ βασιλόπαις μὲ τὴν μικρὰν χρυσῆν ψαλλίδα ἐξώρυξε τοὺς ὡραίους μεγάλους μέλανας ὀφθαλμούς της· ἡ μικρὰ βασιλόπαις εἶνε τυφλή. Εἶτα σπεύδει νὰ καθήσῃ πάλιν μεταξὺ τῶν ἀδελφῶν της μὲ τὴν κεφαλὴν κεκλιμένην, καὶ αἱ τρεῖς πλήρεις ἀγωνίας περιμένουσιν.

Κάτω αἱ σάλπιγγες ἠχοῦσι. Καὶ μέγας θόρυβος γίνεται. Ἰδοὺ αὐτός! Εἰσέρχεται, καὶ εἶνε τῷ ὄντι ὡς περιέγραψαν αὐτὸν αἱ κυρίαι τῆς τιμῆς, παραμεμορφωμένος, φρικώδης εἰς θέαν. Βαίνει κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὴν πρωτότοκον βασιλόπαιδα:

— Ἡγεμονίς, εἶπε, θέλετε νὰ τηρήσητε τὴν ὑπόσχεσιν τοῦ βασιλέως πατρός σας; Θέλετε νὰ μὲ ὑπανδρευθῆτε!

Ἡ βασιλόπαις τὸν παρατηρεῖ, καὶ πάραυτα, ἀκουσίως της, νεύει ὄχι διὰ τῆς κεφαλῆς καὶ ἀφανίζεται· εἶνε πολὺ ἄσχημος!

Ἡ δευτέρα βασιλόπαις, χωρὶς νὰ τον ἴδῃ, τὸν ἀπωθεῖ διὰ χειρονομίας ἀποστρέφουσα τὴν κεφαλήν, καὶ ἐκεῖνος προχωρεῖ ἐπὶ τέλους πρὸς τὴν μικρὰν τυφλὴν βασιλόπαιδα, ἥτις μαντεύουσα τὴν παρουσίαν του, ἐγείρει πρὸς αὐτὸν τοὺς ὀφθαλμούς της, ὡραίους πάντοτε, ἀλλ' ἄνευ βλέμματος.

— Θέλετε νὰ γίνητε σύζυγός μου; τῇ λέγει λαμβάνων τὴν χεῖρά της.

Ἀποκρίνεται χαμηλοφώνως ναί, ἀλλὰ τόσον ὀλοψύχως, ὥστε ὁ νέος ἄγνωστος τὴν βλέπει ἔκπληκτος.

— Δὲν σᾶς προξενῶ λοιπὸν φόβον; λέγει. Δὲν σᾶς φαίνομαι πολὺ ἄσχημος;

— Ὄχι, λέγει ἐκείνη, ὄχι, ὄχι, δι' ἐμὲ θὰ εἶσθε πάντοτε ὁ μεγαλείτερος, ὁ ὡραιότερος τῶν ἀνθρώπων.

Καὶ ἡ μικρά της χεὶρ τρέμει ἐξ ἔρωτος ἐν τῇ τοῦ σωτῆρός της.

— Αὐτὸς τότε ἐκρήγνυται εἰς γέλωτα.

— Ἔχετε δίκαιον, λέγει.

Καὶ πάραυτα ἀποσπᾷ τὸ προσωπεῖον τὸ ὁποῖον τῷ μετέβαλε τὴν ὄψιν, ἐπανορθοῖ τὸ ἀνάστημά του καὶ ἐπιφαίνεται εἰς τοὺς ἐκθάμβους ὀφθαλμοὺς τῶν δύο μεγαλειτέρων βασιλοπαίδων, ὁποῖος ἦτο κατὰ τὴν φοβερὰν νύκτα τῆς πυρκαϊᾶς.

— Βλέπετε, λέγει εἰς τὴν μέλλουσαν σύζυγόν του, ὅτι δὲν θὰ ἔχετε πολὺ ἄσχημον σύζυγον μ' ὅλα ταῦτα. Ἠθέλησα νὰ δοκιμάσω τὰς καρδίας σας. Παρεμορφώθην ἐπίτηδες, ἀλλ' εἶμαι ὁποῖος μ' ἐδημιούργησεν ὁ Θεός, ὡραῖος ἐὰν μ' ἔκαμεν ὡραῖον, ὅπως μοὶ τὸ λέγουσι πάντοτε.

Ἀλλ' ἡ μικρὰ βασιλόπαις ἔκλινε πρὸς τὸ οὖς του.

— Φεῦ! εἶπε· συγχωρήσατέ μοι τὴν ἐγωϊστικὴν ἐπιθυμίαν· ἀλλὰ θὰ προετίμων νὰ εἶσθε ὡραῖος δι' ἐμὲ μόνην, διότι παραμένετε ἐν τῇ καρδίᾳ μου, ὁποῖος σᾶς εἶδον ὅταν μ' ἐσώσατε. Δὲν ἠθέλησα νὰ σᾶς ἴδω ὀλιγώτερον ὡραῖον, καί . . .

— Καί; εἶπεν ἐκεῖνος ἐναγωνίως, προαισθανόμενος δυστύχημα.

— Καί . . . συνεπλήρωσεν ἡ κόρη, εἶμαι τυφλή.

— Ὦ! πόσον μὲ ἠγάπας! εἶπεν ὁ ἄγνωστος.

Καὶ ἐπὶ τῶν ὡραίων ἀλλ' ἠμαυρωμένων ὀφθαλμῶν τῆς βασιλόπαιδος ἀποθέτει τὰ χείλη ἐν μακρῷ, μακρῷ φιλήματι, τὸ ὁποῖον φαίνεται διαιωνιζόμενον. Καὶ πάραυτα ἡ μικρὰ τυφλὴ ἀπομακρύνεται ὀλίγον, ἐγείρει τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανόν, καὶ ἀναπέμπει κραυγὴν χαρᾶς.

— Ἀ! βλέπω!

Καὶ ἐνώπιόν της τῷ ὄντι, βλέπει θελκτικὸν πρίγκηπα, τὸν στερεότυπον μάγον πρίγκηπα ὅλων τῶν φανταστικῶν διηγημάτων, προσμειδιῶντα καὶ ἐκτείνοντα αὐτῇ τὰς χεῖρας, ἀκτινοβολοῦντα ἐξ ἔρωτος καὶ δόξης ὑπὸ τὰ ἐνδύματά του τὰ ὑφασμένα ἐκ φωτὸς καὶ χρυσοῦ.

Ἡ μικρὰ τυφλὴ βασιλόπαις δὲν εἶνε τυφλὴ καὶ τὸ θαῦμα τοῦτο ἔκαμεν ὁ θελκτικὸς πρίγκηψ, ἂν ὄχι ὁ ἔρως μόνος, — διότι μήπως ὁ ἔρως πρὸ πάντων δὲν ἐπιτελεῖ θαύματα;

Γρ. Δ. Ξ.

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ
εἰς τὰ *Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα*, κατὰ πᾶσαν ἐποχήν, ὑπολογιζομένης τῆς ἐτησίας συνδρομῆς εἰς 104 φύλλα.

Ἐν τῷ γραφείῳ ἡμῶν πωλοῦνται διάφορα
ΝΕΩΤΑΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ
Ἑλληνικὰ καὶ Γαλλικά.

Τόμοι «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τῶν ἐτῶν Α', Β' καὶ Γ' δεδεμένοι στερεώτατα καὶ κομψότατα πωλοῦνται ἐν τῷ γραφείῳ ἡμῶν.
Ἐπίσης φύλλα τῶν *Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων* τοῦ Α' καὶ Β' τόμου πρὸς λεπτὰ 20 ἕκαστον, καὶ τοῦ Γ' πρὸς λεπτὰ 10.

Τὰ ἐσχάτως ἐκδοθέντα τρία τεύχη τοῦ
ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΥ ΙΑΤΡΟΔΙΚΑΣΤΙΚΗΣ
τοῦ **A. Lutaud**
τροποποιηθέντος συμφώνως τῇ Ἑλλην. Νομοθεσίᾳ ὑπὸ τοῦ ἐν τῷ Ἐθν. Πανεπιστημίῳ ὑφηγητοῦ τῆς Ἰατροδικαστικῆς κ. *Α. Δ. Καλλιβωκᾶ*, πωλοῦνται ἐν τῷ γραφείῳ ἡμῶν ἀντὶ **λεπτῶν 50** ἕκαστον, ταῖς ἐπαρχίαις δὲ καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἀποστέλλονται **ἀντὶ λ. 60.**

ΠΟΙΗΤΙΚΟΣ ΑΝΘΩΝ
Ὁ Α' καὶ Β' τόμος τοῦ ἀρίστου ποιητικοῦ περιοδικοῦ τῆς Ζακύνθου, πωλοῦνται ἐν τῷ Γραφείῳ ἡμῶν ἀντὶ δρ. 8. Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ ἀποστέλλονται ἀντὶ δρ. 9.

ΕΞΕΔΟΘΗ
Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ
εἰς ἴδιον τεῦχος ἐκ σελίδων 400

Σακελλαρίου Βιβλιοθήκη τοῦ Λαοῦ: *Βηλαρᾶ Ποιήματα*. — Τιμᾶται λεπτῶν 50, εἰς τὰς Ἐπαρχίας καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ ἀποστέλλεται ἀντὶ λεπ. 60.

ΩΡΑΙΟΣ ΧΑΡΤΗΣ ΧΡΩΜΑΤΙΣΤΟΣ δι' ἐξώφυλλα κλ. πωλεῖται ἐν τῷ γραφείῳ τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων».

ΣΥΛΛΟΓΗ πλουσία στοιχείων καὶ κοσμημάτων διὰ
ΜΕΓΑΛΑ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΑ
ἐκομίσθη ἐσχάτως εἰς τὸ τυπογραφεῖον τῆς **Κορίννης**, ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 9.

ΜΕΛΑΝΗ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΗ ΑΓΓΛΙΚΗ εἰς τενεκέδες ἐκ μιᾶς ὀκᾶς καὶ 70 δραμίων πωλεῖται ἀντὶ **δρ. 4, 25**, ἐν τῷ γραφείῳ τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων.»